

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ 1990

του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου (†)¹

(ιστ' μέρος)

Η κίνηση του Μούν επιδιώκει τό στόχο της μέ τή διάβρωση όλων τῶν θρησκευτῶν, τῶν διεθνῶν ὀργανώσεων, τῶν παραδεδομένων ἀξιῶν καί ὅλων τῶν τομέων τῆς ζωῆς καί τῆς δραστηριότητος τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας. Πίσω ἀπό ἑκατοντάδες προσωπεῖα, ὁ Μούν προσπαθεῖ μέ τή βοήθεια τῆς οικονομικῆς αὐτοκρατορίας του, νά διαβρώσει θρησκεῖες, Ἐκκλησίες, Διεθνεῖς Ἐκκλησιαστικούς ὀργανισμούς, κληρικούς, καθηγητές Θεολογικῶν Σχολῶν, ἐπιστήμονες ὅλων τῶν κλάδων, κοινωνικές δραστηριότητες, πολιτικούς, κόμματα, Κοινοβούλια, Κυβερνήσεις καί φαίνεται ὅτι σημειώνει ἐπιτυχίες, ἀκόμη καί στίς χώρες τοῦ πρώην Ανατολικοῦ Συνασπισμοῦ.

Ἡ κίνηση αὐτή δέν σπεύδει. Ἐργάζεται συστηματικά καί μέ μακροχρόνιο σχέδιο. Αὐτό ἀποκαλύπτουν τά στοιχεῖα πού παρατίθενται στό ἔσωτερικό Δελτίο «Unification News» (1/1990).

Ο Franz Kaufmann, ἐπιτελικό στέλεχος τοῦ Μούν, ἀναφέρεται σ' αὐτό τό θέμα μέ ἀφορμή τό συνέδριο τῆς ὀργάνωσης «Συμβούλιο γιά τίς Θρησκεῖες τοῦ Κόσμου» (CWR), πού ἔγινε στό Τολέδο τῆς Ἰσπανίας (9-13/11/1989) καί εἶχε γιά θέμα: «Ἐπιδράσεις ἐπί τοῦ ἀνασχηματισμοῦ τοῦ μοντέρνου Ἰουδαϊσμοῦ». Ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ «Ἐνωτική Ἐκκλησία» δεχόταν πάντοτε καταδίωξη ἀπό μιά πολύ ἰσχυρή μερίδα Ἐβραιοαμερικανῶν καί χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια γιά τή σταδιακή διάβρωση τῆς ἀντίδρασης αὐτῆς.

Αὐτές οἱ εὐλογίες συνεχίσθηκαν στό Ἐβραϊκό Συνέδριο τῆς CWR τοῦ 1988. Αὐτό τό συνέδριο σημείωσε τήν πρώτη μας ἐπιτυχία. Οἱ συμμετέχοντες τότε ἦσαν παγκοσμίως γνωστοί ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Ἡ διαβρωτική αὐτή προσπάθεια γιά τήν ἐξουδετέρωση τῆς Ἐβραϊκῆς ἀντίστασης συνεχίσθηκε καί στό συνέδριο τοῦ Τολέδο. Ο Kaufmann μᾶς πληροφορεῖ ὅτι συμμετεῖχαν 4 ἢ 5 λόγιοι, πού προβλέπεται νά καταλάβουν μελλοντικά ὑψηλές θέσεις καί προέρχονται ἀπό τή «νέα γενεά τῶν Ἐβραίων λογίων». Ἡ παλαιά γενεά, προσθέτει ὁ Kaufmann, ἔγραφε τήν ἐποχή τοῦ ὀλοκαυτώματος (Gershom Sholem, Franz Rosenzweig, Martin Buber). Ὅμως ἡ τωρινή νέα γενεά γνωρίζει τό ὀλοκαύτωμα μόνο ἀπό τίς διηγήσεις τῶν γονέων καί τῶν μεγαλύτερων.

Αὐτοί εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού θά ὀδηγήσουν τήν «ἐβραϊκή διάνοση τά ἐπόμενα σαράντα χρόνια. Αὐτοί οἱ σπουδαῖοι λόγιοι ἦσαν μαζί μας φέτος, συνεχίζει ὁ Kaufmann.

Αναφέρει ἀκόμη ὅτι οἱ νεαροί αὐτοί Ἐβραῖοι στήν ἀρχή δέν ἤθελαν νά μιλήσουν καθόλου σ' ἐμάς τῆς Ἐνωτικῆς ἐκκλησίας (Unificationists). Εὐτυχῶς, ἡ ταπείνωση καί ἡ θυσία τῶν μελῶν τοῦ ἐπιτελείου καί ἡ ἀνευ ὄρων γενναιοδωρία πού ἐπικρατεῖ σ' αὐτά τά συνέδρια, συγκίνησε τοὺς καλεσμένους μας. Ἦταν σίγουροι ὅτι θά ἔπρεπε νά ὑπάρχει κρυφή Unification agenda. Ὅταν ὁμως ὁ ἄσχημος, κρυφός σκοπός δέν φάνηκε, τότε αἰσθάνθηκαν λύπη γιά τή συμπεριφορά τους.

Σ' αὐτά τά συνέδρια, καταλήγει ὁ Kaufmann, οἱ ὑπεύθυνοι τῆς κίνησης ἀπαντοῦν εἰλικρινά καί ἀνοικτά, καί ἐκεῖνοι πού

1. Ἀπό τό ἀνέκδοτο ἔργο του: «Διαβρωτική Ἐπίδραση τῶν "Αἰρέσεων". Ἀντιαιρετική ποιμαντική στή δεκαετία τοῦ 1990».

έχουν ήδη στό παρελθόν συνεργασθεῖ βοηθοῦν νά ξεπερασθοῦν οἱ ἀρχικοί δισταγμοί καί τότε γίνεται ἡ ἀλλαγὴ τῆς καρδιάς τους.

Ὁ στόχος αὐτός τοῦ Μούν, δηλαδή ἡ διάβρωση τοῦ σιωνιστικοῦ κινήματος, ὅπως καί τό γεγονός ὅτι πολλοί νεαροί Ἑβραῖοι ἔπασαν θύματα στήν ὀργάνωση τοῦ Μούν καί σέ ἄλλες παραθρησκευτικές ὀργανώσεις, ἐξηγεῖ γιατί τό Ἑβραϊκό στοιχεῖο συμμετέχει ἐνεργά στήν προσπάθεια τῆς American Family Foundation, τοῦ πλέον δραστήριου ιδρύματος γιά τήν καταπολέμηση ὀλοκληρωτικῶν αἰρέσεων. Ἀλλά, ὅπως ἀποδεικνύεται καί ἀπό τίς εἰδικές ὀργανώσεις τοῦ Μούν, στόχος του εἶναι ἡ διάβρωση ὅλων τῶν θρησκευτῶν, πρό παντός τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, γιά τήν ὁποία μιλήσαμε.

Ἦδη ἓνας ἀπό τούς προέδρους τοῦ ΠΣΕ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Μούν². Ἐπειδή οἱ Δυτικές ὁμολογίες ἀντέδρασαν, ὁ Κορεάτης ψευτομεσσίας προσπαθεῖ τώρα νά διαβρώσει τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μέσῳ Ὁρθόδοξων θεολόγων, πού ὅπως πιστεύει, μποροῦν νά ἐπηρεάσουν τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἦδη στή Ρωσσία ἐπετεύχθη ἐπίσημη συνεργασία στή σύγκληση κοινῶν συνεδρίων, καί ὁ Μούν προσπαθεῖ νά δελεάσει τήν ἀνύποπτη ἡγεσία τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας μέ ὑποσχέσεις ἐνίσχυσης.

Βασικός στόχος τοῦ Μούν καί τῶν ἄλλων παρόμοιων ὁμάδων, εἶναι ἡ διάβρωση τῶν ἀνθρώπων τῆς πολιτικῆς, ἰδιαίτερα στίς χῶρες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Σ' αὐτό τό σημεῖο ὁ Gordon L. Anderson, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Rev. Kwak γιά τίς χῶρες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης εἶναι πολύ ἀποκαλυπτικός.

Πρίν ἀπό δέκα χρόνια, εἶπε, μίλησα σέ θεολόγους πού γνώριζαν τή Βίβλο, ἀλλά ἄσκησαν κριτική στίς «Θεϊκές Ἀρχές» τοῦ Μούν. Ὅμως οἱ Ἀνατολικοευρωπαϊοί καθηγητές δέν διερωτήθηκαν γιά τίς «Θεϊκές Ἀρχές», ἀλλά ἐπιτέθηκαν δυναμικά στή χρῆση τοῦ Engels καί τοῦ Marx. Ἔτσι, συμπέ-

ρανε ὁ Anderson, αὐτούς μποροῦμε νά τούς διαλύσουμε.

Νομίζω, συνέχισε ὁ Anderson, σχολιάζοντας τήν ὁμιλία τοῦ Kwak στό Isum τοῦ 1989 στήν Πολωνία, ὅτι καί ὁ αἰδ. Kwak μίλησε γιά μιά ἀύστηρή καί πολύ πειθαρχημένη ζωή, καί οἱ Ἀνατολικοευρωπαϊοί καθηγητές ἐνοιώσαν πώς ὅλα τά προβλήματα τους θά μποροῦσαν νά λυθοῦν, ἂν οἱ ἄνθρωποι στίς χῶρες τους ζοῦσαν μέ τόν τρόπο τοῦ Μούν.

Συνοψίζοντας τόν στόχο τοῦ Μούν, ὁ Anderson κατέληξε:

Πιστεύω πώς νοιώθουμε τήν πρόσκληση. Ὅταν ἔπεσε ἡ Ρωμαϊκή αὐτοκρατορία, οἱ χριστιανοί κληρονόμησαν κυβερνητικές θέσεις ὅλων τῶν εἰδῶν, λόγω τοῦ χαρακτήρα των, τοῦ ἡθους, τῆς ἀξιοπιστίας των, ἀκόμη καί θέσεις στόν τομέα τῆς οἰκονομίας καί τῆς διοίκησης. Νοιώθω καθαρά, ὅτι ἐάν τά μέλη μας μπορέσουν νά ἀναπτυχθοῦν ἐπαγγελματικῶς, παραλλήλως πρός τήν ἠθική ἀκεραιότητα πού ἀπέκτησαν ἀκολουθώντας τόν αἰδ. Μούν, τότε οἱ εὐκαιρίες στήν Ἀνατολική Εὐρώπη θά εἶναι πραγματικά ἀπεριόριστες. Τή θέση τῆς Κομμουνιστικῆς αὐτοκρατορίας πού διαλύεται κάποιος πρέπει νά τήν κληρονομήσει καί ὑπάρχει ἔλλειψη ἡγετῶν. Αὐτή πρέπει νά εἶναι ἡ προοπτική μας στή δεκαετία τοῦ 1990 (Unification news 1/1990), σελ. 6).

Αὐτός λοιπόν εἶναι ὁ ἔσχατος σκοπός τοῦ Μούν καί αὐτός ὁ σκοπός δέν περιορίζεται μόνο στήν κληρονομιά τῆς ἐξουσίας στήν Ἀνατολή, ἀλλά ἐπεκτείνεται καί περιλαμβάνει ὀλόκληρο τόν κόσμο.

γ) Ἀντιμετώπιση

Μπροστά στή νέα πραγματικότητα ποιά εἶναι ἡ σωστή στάση τῆς Πολιτείας καί τῆς Ἐκκλησίας;

Δυτικές κυβερνήσεις καί κοινοβούλια, ἀκόμη καί τό Εὐρωκοινοβούλιο, ἀσχολοῦνται μέ τό πρόβλημα καί λαμβάνουν μέτρα, ἰδιαίτερα γιά τήν σωστή καί ἔγκαιρη ἐνημέρωση τῶν παιδιῶν στά σχολεῖα καί

2. Ἐννοεῖ τήν περίοδο πού γράφτηκε τό κείμενο.

του κοινού και ενισχύουν πρωτοβουλίες που έχουν αυτό το στόχο. Υπογραμμίζουν την ιδιαίτερη σημασία της πνευματικής αντιπαραθέσης, που ασφαλώς μόνο η Έκκλησία μπορεί να κάνει, και την ανάγκη αποκάλυψης του αληθινού προσώπου οργανώσεων από τα εκατοντάδες προσώπια.

1. Οί δικές μας προτεραιότητες

Για να γίνει κάτι τό σημαντικό στή χώρα μας είναι ανάγκη να ενημερωθούν ορθά εκείνοι που θά κάνουν την ενημέρωση και την αντιπαραθεση. Σ' αυτό τόν τομέα είχαμε προτείνει τό έτος 1986 τή δημιουργία ενός «Κέντρου Ποιμαντικής Έπιμορφώσεως» των στελεχών της Έκκλησίας, επί των διαφόρων τομέων της ποιμαντικής δραστηριότητας, καθώς και την ενημέρωσή των «επί των ποικιλωνύμων θρησκευτικών ή παραθρησκευτικών κινημάτων και των συγχρόνων ιδεολογικών και κοινωνικών ρευμάτων, προκειμένου τό έργο των να αποβεί περισσότερο καρποφόρο και ή μαρτυρία της Όρθοδοξίας περισσότερο δραστική εις τόν σύγχρονον κόσμον». Η πρόταση αυτή άφορούσε ολόκληρη την Έκκλησία μας.

Όμως την εποχή εκείνη δέν είχε γίνει καθολικά παραδεκτή ή άποψη αυτή. Γι αυτό αργότερα (1987) έπροτάθη ή ίδρυση ενός «Κέντρου Διακονίας ή Φιλανθρωπία του Χριστού», για την αντιμετώπιση «των προβλημάτων που δημιουργούνται από τή δραστηριότητα των αίρέσεων, των αποκρυφιστικών, παραθρησκευτικών και ολοκληρωτικής φύσεως ομάδων και κοσμοθεωριών μέ θρησκευτικό κάλυμμα».

Τό Κέντρο αυτό έπροτάθη να λειτουργήσει στό επίπεδο που άσκειται τό ποιμαντικό έργο της Έκκλησίας μας, δηλαδή στό επίπεδο μιας Ίερās Μητροπόλεως, όπως είναι και ή Αρχιεπισκοπή. Ό όρος «Φιλανθρωπία Χριστού» έτέθη για να δηλώσει ότι τό έργο των αίρέσεων και της παρα-

θρησκείας δέν δημιουργεί μόνον τεράστια προβλήματα στα άτομα και στην κοινωνία, αλλά άπειλεί τό μυστήριο της σωτηρίας του ανθρώπου, τό όποιο διακόνησε ή φιλανθρωπία του Χριστού. Αυτό που έμεις συνήθως ονομάζουμε φιλανθρωπία, δέν είναι τό κέντρο της διακονίας μας, όπως και στή διακονία του Χριστού ό χορτασμός του πλήθους δέν ήταν τό κέντρο, αλλά μόνο «σημείο», «δείκτης» της παρουσίας του Θεού στό πρόσωπο του Κυρίου.

Γι αυτό τό θέμα έχουμε μιλήσει πολλές φορές και δέν χρειάζεται να τό αναλύσουμε εδώ περισσότερο³. Εκείνο όμως που πρέπει να προσθέσουμε είναι ότι ό κίνδυνος εκκοσμικεύσεως του ποιμαντικού έργου της Έκκλησίας ύφίσταται και για τόν τομέα της αντιμετώπισης των αίρέσεων και της παραθρησκείας. Σήμερα γίνεται κατανοητό από όλους τους εκκοσμικευμένους φορείς (τουλάχιστον στις άλλες χώρες της ΕΟΚ), ότι οι ομάδες αυτές είναι καταστροφικές για την προσωπικότητα του ανθρώπου και γενικότερα για την ανθρώπινη κοινωνία. Γι αυτό και δημόσιοι φορείς προσλαμβάνουν ειδικούς συνεργάτες, μέ σκοπό να προσφέρουν βοήθεια και να αντιμετωπίσουν τά κοινωνικά αυτά προβλήματα. Αν οι ποιμένες της Έκκλησίας δέν δούν τό όλο πρόβλημα στην καθολική του διάσταση, αν περιορισθούν στην έπούλωση των κοινωνικών πληγών που δημιουργεί, μιμούνται μεθόδους και στόχους εκκοσμικευμένων φορέων, εκκοσμικεύουν τό έργο της Έκκλησίας. Αυτό δηλαδή που μερικές φορές γίνεται στον τομέα της λεγόμενης εκκλησιαστικής φιλανθρωπίας, επαναλαμβάνεται και στον τομέα της αντιμετώπισης των ολοκληρωτικών αίρέσεων, που δημιουργούν ολοκληρωτικές έξαρτήσεις και άλλα κοινωνικά προβλήματα.

Αυτός είναι ό λόγος για τόν όποιο έπροτάθη (1989) ή αντιμετώπιση των προβλημά-

3. Βλ. «Σκέψεις περί Αναδιοργανώσεως της Ένοριακής Διακονίας», Αθήναι, τεύχη Α-ΙΒ.

των αὐτῶν σέ ἐνοριακό ἐπίπεδο. Μέ ἀπόφαση τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐνορίας Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς, ἐπρόταθη ἡ ἴδρυση εἰδικῆς ἐνοριακῆς ἐπιτροπῆς μέ τήν ὀνομασία «Κέντρο Ἐντάξεως στήν Ὁρθοδοξία», μέ σκοπό «τήν ἀντιμετώπιση τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας στά φυσικά πλαίσια τῆς λατρευτικῆς ζωῆς καί δραστηριότητος τῆς ἐνορίας».

Βασικός τομέας στήν καθεμιά ἀπό τίς τρεῖς αὐτές προτάσεις μας ἦταν ἡ προσεκτική ἔρευνα τοῦ «σκηνικοῦ τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας» καί ἡ συστηματική ἐκπαίδευση συνεργατῶν, στό ἐπίπεδο τῆς ἐνορίας, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί ναί μέν δέν κατέστη δυνατή ἡ ὑλοποίηση τοῦ πάρα πάνω σχεδίου σέ κανένα ἀπό τά ἐπίπεδα, γιά τά ὁποῖα κάναμε λόγο, ὅμως τό θέμα τίθεται σήμερα καί πάλι ὀξύτατο γιά ὀλόκληρη τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μετά κυρίως τήν πτώση τῶν συνόρων στήν Ἀνατολική Εὐρώπη. Τά πράγματα θά μᾶς ἀναγκάσουν σύντομα νά ἀλλάξουμε προτεραιότητες καί νά δημιουργήσουμε τούς ἀπαραίτητους τομεῖς σέ ὅλα τα ἐπίπεδα τῆς ποιμαντικῆς μας εὐθύνης⁴.

Πρόοδος σημειώθηκε μέ μιά ἀπόφαση πού ἔλαβε ἡ «Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος» τῆς Ἐκκλησίας μας στίς 5 Ἀπριλίου 1990 γιά τήν δημιουργία εἴδους πειραματικοῦ ποιμαντικοῦ σταθμοῦ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἰρέσεων στό ὑπό ἀνέγερση «Κέντρον Διακονίας» στήν Ἁγία Παρασκευή Ἀττικῆς, τό ὁποῖο, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ πρωτεργάτης τῆς οἰκοδομῆς Ἀρχιμανδρίτης Θεοδώρητος Πολυζωγόπουλος⁵, πρόκειται σύντομα νά περατωθεῖ. Μέ τή φιλοξενία ἑνός τέτοιου «Σταθμοῦ» στό ὑπό ἀνέγερση ἐνοριακό Κέντρο, τό ὁποῖο θά διαθέτει καί Ἱερό Ναό, «θά ὀργανωθεῖ ἡ ὅλη ἐργασία εἰς πλαίσια λειτουργικά, πρᾶγμα

τό ὁποῖον θεωρεῖται λίαν βασικόν διά τήν ὅλην ἐργασία», ὅπως ὑπογραμμίζεται στήν ἀπό 12/2/1990 πρόταση τῆς Σ. Ε. ἐπί τῶν αἰρέσεων πρὸς τήν Δ. Ι. Σ.

Ἐκεῖνο πού ἀπομένει μετά τήν ἀποπεράτωση τῆς οἰκοδομῆς εἶναι νά ἐξευρεθοῦν τά ἀπαραίτητα οἰκονομικά μέσα γιά τή λειτουργία τοῦ «Ποιμαντικοῦ Σταθμοῦ» καί ἡ στελέχωσή του μέ κατάλληλους συνεργάτες, κληρικούς καί λαϊκούς.

Μέ τόν τρόπο αὐτό ξεπερνῶνται τά «σύνορα» ἀνάμεσα στήν ἐνορία ἢ στήν Ἀρχιεπισκοπή καί ὁ «Ποιμαντικός Σταθμός» θά μπορούσε νά ἀποτελέσει προσφορά τῆς ἐνορίας καί τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς σέ ὀλόκληρη τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἄν φυσικά ἐξοπλισθεῖ καί μέ τά ἀπαραίτητα σύγχρονα μέσα καί λειτουργήσῃ ὄχι μόνο σάν «Συμβουλευτικός Σταθμός», ἀλλά καί σάν Ἐρευνητικό καί Ἐκπαιδευτικό Κέντρο.

2. Μετά τήν ἐνοποίηση τῆς Εὐρώπης

Ἡ κατάσταση τῶν χωρῶν τοῦ ἄλλοτε Ἀνατολικοῦ Συνασπισμοῦ μετά τό ἀνοίγμα τῶν συνόρων μᾶς βοηθεῖ νά κατανοήσουμε τί θά συμβεῖ καί στή δική μας χώρα μετά τήν ἐνοποίηση τῆς Εὐρώπης, τότε πού ὅλες οἱ ὀμάδες, γιά τίς ὁποῖες μιλάμε, θά ἔχουν ἴσα δικαιώματα μέ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ἀλλά πρέπει νά παρατηρήσουμε ὅτι οἱ δυνατότητες τῶν ὀμάδων αὐτῶν θά εἶναι ἀσύγκριτα μεγαλύτερες ἀπό τίς δικές μας, ἄν ἀναλογισθοῦμε πῶς δρῶν σέ παγκόσμια κλίμακα, διαθέτουν ὑπερσύγχρονα μέσα, μετακινοῦν κεφάλαια καί ἀνθρώπινο δυναμικό ἀνεξάρτητα ἀπό σύνορα, ἀπό χώρα σέ χώρα, ἀνάλογα μέ τίς ἀνάγκες στή «θρησκευτική ἀγορά».

Μέ ὅσα ἀναφέραμε γιά τήν ἐταιρία «Σκοπιά», πήραμε μιά πρώτη γεύση αὐτῆς τῆς στρατηγικῆς. Στήν παραγωγή τῶν ἐργοστασίων της, τίθενται προτεραιότητες ἀνεξάρτητα ἀπό σύνορα. Σήμερα, ἡ παραγωγή ὄλων τῶν ὑπερσύγχρονων ἐργο-

4. Περισσότερα βλ. Δελτίο «Μαρτυρία» 17/1990)

5. Νῦν Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ.

ΟΙ ΓΚΟΥΡΟΥ, Ο ΝΕΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΠΑΪΣΙΟΣ

Συνοπτική παρουσίαση του όμώνυμου βιβλίου του Δ. Φαρασιώτη,
 από τον Κων/νο Παπαχριστοδούλου, Πρόεδρο του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.
 (β' μέρος)

«Κοντά στην κοιλάδα υπήρχαν κτισμένα μιά πυραμίδα ύψους 5 μέτρων, ένα μέρος που έκαιγαν συνέχεια φωτιά και άλλα σύμβολα, φτιαγμένα με πέτρες. Ότι διάβαζα στα διάφορα αποκρυφιστικά βιβλία ή στα βιβλία λευκής μαγείας και γενικότερα, ότι πληροφορίες είχα από τον ευρύτερο αυτό χώρο, ό,τι ακούσματα... έδω ήταν πραγματικότητα!»...Είχα φτάσει στην πηγή, είχα βρει τό κέντρο! Όχι πιά βιβλία που άπλᾶ

περιγράφουν αλλά... πράξη, ζωή. Όχι πιά θεωρίες αλλά βίωμα».

Η εμπειρία που βίωσε ο νέος μας όμως, ήταν πολύ διαφορετική απ' ό,τι περίμενε. Η συνάντηση με τό μεγάλο «δάσκαλο», ήταν σχεδόν τραυματική:

«Όλα πάνω του ήταν περίεργα. Η ίδια του ή ύπαρξη ήταν ένα άφύσικο γεγονός. Είχε πρόσωπο, σῶμα ανθρώπινο. Όμως ή ψυχή του δέν ήταν ανθρώπινη και αυτό δέν

στασιών της σέ όλόκληρη τήν Εὐρώπη, προορίζεται γιά τίς χώρες τῆς Ανατολικῆς Εὐρώπης, μέ βάση τίς νέες προτεραιότητες τοῦ Μπροῦκλιν.

Τό ἴδιο πρόκειται νά συμβεῖ καί στήν περίπτωση τῶν νέων ἐργοστασιῶν τοῦ Μπροῦκλιν στή χώρα μας. Οἱ ἐγκαταστάσεις στήν περιοχή Βοιωτίας προορίζονται νά καλύψουν τίς ἀνάγκες τῆς «ἀγορᾶς» σέ ὅποιαδήποτε χώρα, ἀνάλογα μέ τίς προτεραιότητες πού κάθε φορά θέτει ἡ ἔταιριά⁶. Τό ἴδιο ἰσχύει καί ἀντίστροφα. Ἄν κριθεῖ ἀπαραίτητο, οἱ «ἀνάγκες» στήν Ἑλληνική «θρησκευτική ἀγορά» σέ μέσα, ἔντυπο ὑλικό καί ἀνθρώπινο δυναμικό θά καλυφθοῦν ἀπό ὅποιοσδήποτε ἄλλες χώρες, σύμφωνα μέ τίς ἀποφάσεις πού θά ληφθοῦν στό Μπροῦκλιν.

Ἡ νέα αὐτή πραγματικότητα θά μᾶς ἀναγκάσει νά ξεπεράσουμε τά στενά μας

σύνορα (ἐνορία, Μητρόπολη, Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος) καί νά προχωρήσουμε σέ μιά πανορθόδοξη συνεργασία. Σ' αὐτό τό σημεῖο ἡ εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι μεγάλη.

Αὐτό ὑπογραμμίσθηκε ἰδιαίτερα στή Συνδιάσκεψη τοῦ Rothenburg, ὅπου προτάθηκαν συγκεκριμένα μέτρα γιά τήν προσφορά βοήθειας στίς διάφορες Χριστιανικές ὁμολογίες τῆς Ανατολικῆς Εὐρώπης. Ὁ Th. Gandow, βασικός εἰσηγητής σ' αὐτό τό θέμα, ὑπογράμμισε μέ ἔμφαση ὅτι ἡ βοήθεια πρὸς τήν Ρωσική καί τίς ἄλλες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες μπορεῖ νά προσφερθεῖ εὐκολώτερα μέσω τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Σημ. τῆς Σύνταξης.

Καί οἱ προβλέψεις αὐτές τοῦ π. Ἀντωνίου ἀπεδείχθησαν προφητικές καί ἐπαληθεύτηκαν σέ ὅλα τά σημεία. Ἡ διορατικότητα καί ἡ ἀγωνία τοῦ μακαριστοῦ Πατρός εἶναι ἔντονα διατυπωμένες στό κείμενο αὐτό.

(Συνέχεια στό ἐπόμενο).

6. Σ.τ.Σ. Οἱ ἐγκαταστάσεις αὐτές ἔχουν πλέον πωληθεῖ. Ἀγοράστηκαν ἀπό τό Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης καί μετατράπηκαν κατὰ τό μεγαλύτερο μέρος σέ φυλακές γυναικῶν καί σέ κέντρο ἀποτοξίνωσης.

μπορούσε να κρυφτεί. Τά μάτια του είχαν τέτοια ένταση, τέτοια δύναμη, τέτοια ενέργεια, πού... όμως φόβιζαν».

Παρά ταῦτα ἡ συνάντηση ἔγινε. Ὁ Γκουρού τόν δέχεται στό «ἄσραμ» καί ἀρχίζει ἔτσι μιά νέα περιπέτεια στίς πνευματικές ἀναζητήσεις τοῦ νέου. Ὑπῆρχε μιά δίψα γιά ἐμπειρίες. Ὅλα ὅμως πλέον περνοῦσαν καί ἀπό τήν «κρησάρα» τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ π. Παῖσιος τόν εἶχε μπολιάσει μέ πολλά ἀντισώματα. Ἐτσι σιγά σιγά ἀρχισε νά ἀποκαθλώνεται μέσα του ὄλο τό οἰκοδόμημα. Οἱ ἐμπειρίες ἦταν πλέον τραυματικές. Ἀκόμα καί τό βλέμμα τοῦ Babaji τόν πλήγωνε. Τά σημεῖα καί τά τέρατα πού ζοῦσε μέσα στό κοινόβιο ἦταν ὅμως καθημερινά. Ἐμπειρίες ὑπερφυσικές, ἀλλά δαιμονικές. Τό χειρότερο ὅμως ἦταν ὅτι ὁ Γκουρού λατρεύονταν σάν Θεός. Καί μάλιστα ὄχι μόνο τό ἀπολάμβανε ἀλλά τό ἐπέβαλε κιόλας. Ζητοῦσε νά τόν προσκυνοῦν. Ὅποιον μάλιστα ἀρνιόνταν τόν ἀπέβαλε ἀπό τό κοινόβιο. Ἡ ἐπίσκεψη τελικά ἔληξε ἄδοξα:

«Ζήτησα νά δῶ τό Γκουρού. Καθώς ἔμπαινα στήν αὐλή του, ἔκανα τό σταυρό μου καί ζήτησα βοήθεια ἀπό τό Θεό. Δέν ξέρω τί μοῦ ἔκανε ἀπό μακριά ἀλλά τό μυαλό μου δέν λειτουργοῦσε καλά. Βρέθηκα νά προχωρῶ πρός τό μέρος του. Μέ κοίταξε ἄγρια... φοβισμένα... καί μέ ἀηδία. –Get out (φύγε)! Τά ἔχασα ἀκόμα πιό πολύ. Κοίταξα μέ ἀπορία. –Get out, στρίγγλισε δυνατότερα...! Ἐκανα μεταβολή καί ἔφυγα ζαλισμένος».

Ἐπιστροφή στό Νέο Δελχί. Ὁ φίλος μας δέν ἀφήνει καί πάλι τήν εὐκαιρία νά πάει χαμένη. Ἐπισκέπτεται δύο «ἄσραμ». Πολύ γνωστών στή Δύση, Γκουρού. Τό «ἄσραμ» τοῦ Σρί Αουρομπίντο καί τό «ἄσραμ» τοῦ Σατυανάντα. Στό τελευταῖο θά ζήσει πολύ ἔντονες ἐμπειρίες. Ὁ πρόεδρος τοῦ «ἄσραμ», ἕνα μικρό παιδί, προσπαθεῖ νά τόν «διαβάσει» ἐσωτερικά:

«Κάτι ἄῤλο, κάτι νοητικό, μιά ἐνέργεια πού προερχόταν ἀπό τό παιδί εἶχε πέσει πάνω μου καί... ἔψαχνε τό νοῦ μου».

Στό ἄσραμ ἔμεινε ἀρκετά. Εἶχε πολλές ἐπαφές μέ πρόσωπα πού τό καθένα εἶχε νά πει μιά διαφορετική ἱστορία γιά τόν ἑαυτό του. Οἱ περισσότεροι προέρχονταν ἀπό τή Δύση. Συνάντησε ἀκόμα καί ἕνα Ἕλληνα. Ὅλοι ἔψαχναν τό ἴδιο πράγμα. Τήν ἀλήθεια. Πίστευαν ὅτι θά τή βροῦν στό ἰνδουϊστικό μονοπάτι. Χωρίς ὅμως νά τό καταλάβουν, ἦταν ἐξαρτημένα ἄτομα. Πιόνια στά χέρια δαιμονικῶν δυνάμεων οἱ ὁποῖες προβάλλονταν μέσα ἀπό τούς γιόγκι καί τούς «μεγάλους» Γκουρού. Ὁ νέος μας παρά τίς ἀρνητικές ἐμπειρίες καί τήν ἀνάμνηση τοῦ «Ὁρους», ἀκόμα δέν εἶχε χορτάσει τήν πνευματική του πείνα. Μαθαίνει, ὅτι ὁ περίφημος «ἐνσαρκωμένος Θεός» Babaji, θά κατέβει σέ μιά κοντινή πόλη γιά νά γιορτάσει μαζί μέ ἄλλους γιόγκι τό ἰνδουϊστικό πάνθεο. Μετά ἀπό μιά μικρή περιπέτεια κατάφερε νά προσεγγίσει τό «μεγάλο δάσκαλο». Ἀλλά τά ἴδια πάλι συναισθήματα:

«Τί ἦταν ἀκριβῶς αὐτό πού μέ φόβιζε; Τά παράξενα μάτια του; Ἡ μεγάλη του δύναμη; Μά καί ὁ π. Παῖσιος εἶχε πολύ μεγάλη δύναμη, καί αὐτοῦ τά μάτια γίνονταν παράξενα, ὑπερανθρώπινα, ὅμως ποτέ δέν φοβήθηκα κοντά του... Τό ἀντίθετο μάλιστα».

Μεγάλη ἡ πίεση λοιπόν. Ὁ νέος μας βρισκόταν ἀνάμεσα σέ δύο παραδόσεις καί πάλευε. Ἦταν γιά πολύ καιρό ὅμως στήν Ἰνδία καί τό περιβάλλον τόν ἐπηρέαζε πολύ ἀρνητικά. Ἐφτασε στό σημεῖο τοῦ δαιμονισμοῦ ὅταν μιά βραδιά πίστεψε ὅτι ἀπέκτησε ἀπεριόριστη δύναμη. Δύναμη πού μπορούσε νά τοῦ προσφέρει ὅ,τι ἤθελε.

«Προσπαθοῦσα νά διακρίνω τήν ποιότητα καί τήν προέλευση τῶν πνευματικῶν γεγονότων. Καί δέν εἶχα μέτρο, γιά νά κρίνω».

5ο Μέρος.

Πίσω στήν Ἑλλάδα μετά τήν Ἰνδία

Ὅπως καταλαβαίνει κανεῖς, ὁ νέος μας βρισκόταν σέ πλήρη σύγχυση. Μετά ἀπό μιά σειρά ὅμως σκληρῶν πνευματικῶν ἐμ-

πειριῶν καὶ πνευματικοῦ πολέμου, πήρε τὴν ἀπόφαση νὰ ἐπιστρέψει στὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἐμπειρία τῆς Ἰνδίας τοῦ εἶχε δώσει μιὰ «παράξενη» δύναμη. Ὅπως λέει ὁ ἴδιος αἰσθάνονταν... ἄτρωτος! Μὲ αὐτὸ τὸ αἶσθημα ὑπεροχῆς θέλησε νὰ ἐπισκεφεῖ τὸ Ὅρος καὶ τὸν γέροντα Παῖσιο.

«Τί θέλεις ἐσύ ἐδῶ; Μοῦ 'πε ἐλεγκτικά. Μοῦ κόπηκαν τὰ πόδια. Δέν εἶπα τίποτα. Ἐσκυψα τὸ κεφάλι καὶ περίμενα μουνδιασμένος ἢ νὰ μέ διώξει ἢ νὰ μέ κρατήσῃ. Μὲ λυπήθηκε. Μαλάκωσε.

—Καλὰ πέρα μιὰ στιγμή νὰ δοῦμε τί θὰ κάνουμε τώρα...

—Γέροντα πῆγα στὴν Ἰνδία... τὸ ξέρετε;

—Βρέ Νιόνιο, λές νὰ μὴν τὸ ξέρω;

—Σᾶς ἔγραψα ἓνα γράμμα, ἤθελα νὰ τὸ στείλω, ἀλλὰ τὸ ἔχασα.

—Δεν πειράζει ἐγὼ τὸ πῆρα.

Καθίσαμε καὶ τὰ λέγαμε. Ὁ γέροντας μοῦ εἶχε ἀνοίξει πάλι τὴν ἀγκαλιά του...

—Κάτσε νὰ σοῦ φέρω ἓνα πιστόλι. Γύρισε καὶ μοῦ ἔφερε ἓνα 33άρι κομποσχοίνι.

—Αὐτὸ πετάει πνευματικές σφαῖρες καὶ φοβᾶται ὁ διάβολος καὶ δέν πλησιάζει...».

Τὴν πλέον συγκλονιστικὴ ὅμως ἐμπειρία βίωσε ὁ φίλος μας μιὰ βραδιά στὴν καλύβα τοῦ γέροντα. Ὅταν ὁ γέροντας οὐσιαστικά πρόσταξε νὰ βγεῖ ἀπὸ μέσα του τὸ πονηρὸ καὶ ἀκάθαρτο πνεῦμα πού τὸν εἶχε καταλάβει. Τὸ δαιμόνιο πού ὁ ἴδιος ὁ νέος τοῦ εἶχε δώσει τὸ δικαίωμα νὰ εἰσβάλλει μέσα του καὶ νὰ τὸν κυριεύσει. Τρεῖς φορές ὁ γέροντας φώναξε:

«Πνεῦμα ἀκάθαρτο, βγές ἀπὸ τὸ πλάσμα τοῦτο».

Τὸ πνεῦμα ὑπάκουσε καὶ ὁ νέος μας ἀπελευθερώθηκε:

«Ἐνωσα κάτι νὰ βγαίνει ἀπὸ μέσα, κάτι ἄνλο νὰ ξεχωρίζει καὶ νὰ ξεκολλάει ἀπὸ μένα. Ἐνοιωθα νὰ ἐλευθερώνεται τὸ μυαλό καὶ ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὴν ἔντονη ἐπίδραση κάποιου πνεύματος».

Ἡ ἐμπειρία ἦταν συγκλονιστικὴ. Ὁ γέροντας Παῖσιος ἔδειξε ὅτι ἔχει μεγάλη

δύναμη. Ὑποτάσσει τὰ πνεύματα καὶ λυτρώνει.

Ἀνακουφίζει οὐσιαστικά τὸν μέχρι πρότινος, ταλαίπωρο νέο καὶ τοῦ χαρίζει χαρὰ καὶ γαλήνη. Εἶναι συγκλονιστικά τὰ λόγια πού χρησιμοποιεῖ ὁ συγγραφέας γιὰ νὰ περιγράψῃ αὐτὸ πού αἰσθάνεται καθὼς καὶ τὴν εὐλογημένη ἐπίδραση τοῦ γέροντα πάνω του:

«Ἀπαλά-ἀπαλά, σιγά-σιγά, ὀλοένα καὶ πιό ἔντονα ἔνοιωθα τὴν εὐλογία τοῦ γέροντα νὰ μέ σκεπάζει. Μιὰ δύναμη, μιὰ ἐνέργεια ξεχνόταν πάνω μου ἄφθονη, γλυκιά, παντοδύναμη. Ζωοφόρα. Πότιζε τὴν ψυχὴ μου ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα μου. Τὰ κόκαλά μου ρουφοῦσαν σάν σφουγγάρι αὐτὴ τὴν ἐνέργεια. Κάποιος μοῦ χάριζε ζωή».

Στὸ μυαλό, τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα τοῦ νέου, εἶχε ἐπέλθει πλέον ἡ «καλὴ ἀλλοίωση». Αὐτὸ δέν σημαίνει βέβαια ὅτι ὁ πονηρὸς σταμάτησε νὰ τὸν πειράζει. Σέ κάθε εὐκαιρία καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπε ὅτι αὐτὸς πού πρὶν λίγο καιρὸ ἦταν ὑποχείριό του τώρα ἀντιστέκεται, προσπαθοῦσε, μέ κάθε τρόπο, νὰ τὸν πειράζει καὶ νὰ σκοτίζει τὸ νοῦ του. Νὰ τοῦ δημιουργεῖ σωματικὸ πόνο καὶ διάσπαση τῆς προσοχῆς του ἀπὸ τὴν προσευχὴ. Κάθε φορὰ ὅμως ἡ καταφυγὴ του ἦταν ὁ γέροντας Παῖσιος, ὁ ὁποῖος δέν ἔπαυε νὰ χαριτώνει καὶ περισώζει τὸ «ἀπολωλὸς πρόβατο». Πάντα μέ ἀπέραντη ἀγάπη καὶ ὑπομονή. Μέσα στὸ μεγάλο ταξίδι του, ὁ φίλος μας συνάντησε καὶ τὸν γέροντα Πορφύριο. Ὅταν αὐτὸς γιὰ κάποιο χρονικὸ διάστημα εἶχε ἀνεβεῖ καὶ ἀσκητέψῃ στὸ Ἅγιο Ὅρος. Τὸν συναντᾶ καὶ παρόλη τὴν ἀσθενεία του, ὁ γέρον Πορφύριος τοῦ μεταδίδει, ἀγάπη καὶ χάρη. Μίλησαν γιὰ τὸ ταξίδι στὴν Ἰνδία καὶ τίς περιπέτειές του. Ὁ γέροντας ἔδωσε τίς πνευματικές του συμβουλές:

«Θὰ προσεύχομαι γιὰ σένα καὶ ἔλα νὰ μέ ξαναδεῖς», τοῦ ἀπαντᾶ. «Ὅταν τὸν ξαναεἶδα μετὰ ἀπὸ μερικές μέρες, μέ ρώτησε.

—Ἡμουν μαζί σου ὅλες αὐτές τίς μέρες, τὸ καταλάβαινες»;

Ο νέος μας μπορεί νά βρισκόταν πάντα στο δρόμο τῆς ἀναζήτησης, μπορεί νά ἔπεφτε σέ πλάνες, ἀκόμα καί στήν ἀγκαλιά τοῦ πονηροῦ, ὁ Θεός ὁμως πάντοτε ἔβρισκε τόν τρόπο νά τόν ἐλευθερώσει. Χρησιμοποιοῦσε πάντα τούς χαρισματικούς γέροντες ὡς ὄργανα τῆς Θείας Χάριτος. Ἄλλωστε, ὅπως λέει ἡ Γραφή, «οὐ δέ ἐπλεόνασεν ἡ ἀμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις» (Ρωμ. Ε' 20).

Ἡ ἱστορία μας φτάνει σχεδόν στό τέλος τῆς. Ὁ νέος, μέ βάση τίς περιγραφές του δέν φαίνεται νά ξαναγυρίζει στήν πλάνη. Οἱ γέροντες ἔκανα καλά τή δουλειά τους. Ὁ π. Παῖσιος κατάφερε νά ξεριζώσει ἀπό μέσα του κάθε ἀμφιβολία γιά τό ποιά εἶναι ἡ πραγματική, ἡ μοναδική καί ἀπόλυτη Ἀλήθεια, καί ὁ νέος, ἐκτός ἀπό τό νά μᾶς περιγράψει τήν περιπέτεια τῆς ζωῆς του, ὡς μαρτυρία καί ὡς ἀποκάλυψη, θεωρεῖ ὑποχρέωσή του νά δώσει στό βιβλίο του «ἀπολογητική» πλέον διάσταση. Προσπαθεῖ μέ ἐπίσης γλαφυρό καί οὐσιαστικό τρόπο, νά δώσει στόν ἀναγνώστη τήν ἀληθινή διάσταση τῆς πλάνης, συγκρίνοντάς την μέ τήν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι, ὡς ἐγκρατής θεολόγος πλέον, παραθέτει, μέ ἐξαιρετική ἐπιτυχία, τήν ἀντίθεση μεταξύ: Διαλογισμοῦ-«μάντρα» καί Προσευχῆς· μετενσάρκωσης καί Ἀνάστασης· Ἐκκλησιαστικοῦ Μυστηρίου καί μαγικῆς πράξης· γκουροῦ καί Γέροντα· Χριστιανικῆς καί ἰνδουϊστικῆς πνευματικότητας.

Ἀποδεικνύει περίτρανα μιά πολύ βασική ἀρχή: Ὅταν γνωρίζει καί βιώνει κανεῖς τήν Ὁρθόδοξη πίστη ἀληθινά, δέν μπορεί νά πλανηθεῖ. Ἔτσι τό τελευταῖο μέρος τοῦ βιβλίου τό ἐπιγράφει πολύ εὐρηματικά καί ἔξυπνα:

6ο Μέρος.

Σκέφτομαι... Ἄρα ὑπάρχω

Σ' αὐτό, ἀποκαθλώνει οὐσιαστικά καί τυπικά, μέ πολλά καί ἀξιόλογα ἐπιχειρή-

ματα, ὀλόκληρό τό οἰκοδόμημα τοῦ ἰνδουϊστικοῦ πανθέου. Ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Γιόγκα ὄχι μόνο δέν ἔχει καμιά σχέση μέ τήν ἐπιστήμη, ὄχι μόνο δέν προκαλεῖ εὐεξία καί γαλήνη, ἀλλά ἀντίθετα μπορεί νά προκαλέσει σημαντικά προβλήματα στήν υἰγεία.

Ἀπομυθοποιεῖται τέλος, τό πάνθεον τοῦ ἰνδουϊσμοῦ. Ὁ συγγραφέας καταλήγει στό συμπέρασμα ὅτι στήν Ἰνδία ὁ λαός λατρεύει εἰδῶλα. «Εἰδῶλα χειρῶν ἀνθρώπων». Πρόκειται γιά πλῆθος μερικῶν χιλιάδων θεοτήτων, ζώομορφων ἢ ἀνθρωπόμορφων, πού περιπλέκονται μέσα σέ ἕνα ἀπύθμενο μυθολογικό καζάνι. Ἀτέλειωτες ἱστορίες καί μύθοι περιβάλλουν τίς χιλιάδες θεότητες. Τό ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ πλήρης σύγχυση, στήν καλύτερη περίπτωση καί ὁ «δαμονισμός» στή χειρότερη.

Ἀποδεικνύει ἐπίσης ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ κάρμα ἀποτελεῖ τήν πλέον ἀριστοτεχνική μέθοδο ὑποδούλωσης τῶν ἀνθρώπων. Ἀφοῦ κανεῖς παραμένει ἔρμαιο στίς πράξεις τῆς δήθεν προηγούμενης ζωῆς του, δέν ἔχει καμιά δυνατότητα νά ἐξελιχθεῖ κοινωνικά καί πολιτιστικά, ἀκόμα καί στό ἐπίπεδό τῆς σκέψης.

Τό βιβλίο δίνει ἀκόμα, πολλές πληροφορίες γιά τόν κόσμο τῆς ἀπάτης γενικά, τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας. Ἀποτελεῖ, κατά τή γνώμη μας, ἕνα θησαυρό γνώσης, μέσω τοῦ ὁποίου, καθοδηγεῖται ὁ ἀναγνώστης στήν ὀρθή πίστη τῆς Ἐκκλησίας. Κι αὐτό γιατί τό βιβλίο γέμει χριστιανικῶν διδασκαλιῶν, γραφικῶν χωρίων, πατερικῶν κειμένων, ἐμπειριῶν ἀπό γέροντες καί χαρισματούχους ἐντός τοῦ χώρου τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό πού κάνει τό βιβλίο αὐτό μοναδικό καί πολύ συναρπαστικό εἶναι ἡ ἄμεση ἀντιπαράθεση Ἐκκλησίας καί παραθρησκείας. Ἀπό τή μία, ἡ ἀλήθεια καί μάλιστα ἐμπειρική καί ἀπό τήν ἄλλη, ἡ πλάνη καί οἱ μεθοδίες τοῦ διαβόλου, δοσμένες πάλι ἀπό τήν ἐμπειρία τοῦ ἴδιου προσώπου.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΨΕΥΔΟΑΓΓΕΛΟΛΟΓΙΑ

του Πρωτοπρ. Βασιλείου Γεωργοπούλου.
Λέκτορας Θεολογικής Σχολής Α. Π. Θ.

Ανησυχητικό φαινόμενο τῆς ἐποχῆς μας, νεοεποχίτικη πρακτική πνευματικῆς σύγχυσης ἀποτελεῖ τό γεγονός ὅτι τά τελευταῖα χρόνια, τόσο στήν Ἑλλάδα ὅσο καί στό ἐξωτερικό ὑπάρχει μία ἀύξανόμενη ἐνασχόληση καί ἀναφορά στους ἀγγέλους σέ πλῆθος νεοεποχίτικων περιοδικῶν, κοσμικῶν ἐντύπων, βιβλίων καί διαδικτυακῶν τόπων, ἀκόμη καί μέ τήν ἔκδοση ειδικῶν ad hoc περιοδικῶν¹.

Δέν εἶναι τυχαῖο τό γεγονός, ὅτι αὐτή ἡ ἔκρηξη ἐνασχόλησης μέ τούς ἀγγέλους ἔχει ὀδηγήσει κάποιους ἐτερόδοξους θεολόγους ἐρευνητές νά κάνουν λόγο γιά μία «νέα θρησκεία τῶν ἀγγέλων»², ἡ ὁποία μάλιστα, ὅπως ἔχει ὀρθῶς ἐπισημανθεῖ, δέν χρειάζεται καμμία πίστη στό Θεό³. Σύμφωνα

1. Τό πιό χαρακτηριστικό παράδειγμα εἶναι τό περιοδικό «Engelmagazin» πού ἐκδίδεται στή Γερμανία σέ 75.000 τεύχη κάθε δίμηνο. Βλ. EZW. Materialdienst 6/2008, σ. 227.

2. Βλ. T. Ruster, *Die neuen Engelreligion. Lichtgestalten-dunkle Mächte*, 2010. Πρβλ. EZW. Materialdienst 4/2011, σ. 154.

3. Βλ. EZW. Materialdienst 12/2010, σ. 462.

νά μέ μία ἄλλη προσέγγιση τό φαινόμενο μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ, ἐπίσης, ὡς μία ἐκκοσμηκευμένη μορφή λαϊκῆς θρησκευτικότητας τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου⁴.

Ἡ ἐνασχόληση αὐτή, βεβαίως, καί στόν ἑλληνικό χῶρο δέν κινεῖται σέ ὀρθόδοξα ἐκκλησιαστικά πλαίσια, ὡς μορφή ὑπενθύμισης τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τούς ἀγίους ἀγγέλους, τό ἔργο τους, τήν ἀποστολή τους κ.λ.π. Πολύ δέ περισσότερο, δέ μπορεῖ νά ἐνταχθεῖ οὔτε στά εὐρύτερα χριστιανικά ἀποδεκτά πλαίσια διδασκαλίας σχετικά μέ τούς ἀγίους ἀγγέλους. (Δυστυχῶς ἡ προτεσταντική θεολογία τοῦ 19 & 20 αἰ. ἔχει διάφορες θέσεις περί τῶν ἁγίων ἀγγέλων πού, πολλές ἐξ αὐτῶν, κινοῦνται μεταξύ ἄρνησης καί ἀντίθεσης πρὸς τήν ἐκκλησιαστική διδασκαλία)⁵.

Ἀντιθέτως, ἡ ἐνασχόληση μέ τούς ἀγγέλους ἄλλοτε ἔχει σαφῶς συγκρητιστικό περιεχόμενο συνδυάζοντας χριστιανικά,

4. Αναλυτικά βλ. O. Dürr, *Der Engel Mächte*, 2009.

5. Βλ. W. Trillhaas, *Dogmatik*, 1984⁴, σσ. 144 - 152.

Ἀντί ἄλλου ἐπιλόγου, θεωροῦμε ὅτι πρέπει νά τελειώσουμε μέ τά λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ συγγραφέα, τοῦ Διονύση Φαρασιώτη, ἀφοῦ σημειώσουμε, ὅτι γιά εὐνόητους λόγους, δέν πρόκειται γιά τό πραγματικό του ὄνομα.

«Ἄς ἀποφασίσουμε ταπεινά νά συμμορφώσουμε τίς ψυχές μας, τίς ζωές μας, ὅπως οἱ Ἅγιοι μᾶς ὑποδεικνύουν, καί ἄς ἐπικαλεσθοῦμε τίς εὐχές τους, ὥστε ὁ καθένας μας προσωπικά ν' ἀποχτήσῃ ἐμπειρία Θεοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Τότε ὅλα θά μποῦν στή θέση τους. Θά ξεχωρίσουμε τήν ἀλήθεια ἀπό

τό ψέμα, τήν πραγματικότητα ἀπό τή φαντασία, τό φῶς ἀπό τό σκοτάδι πού παρουσιάζεται σάν φῶς.

Ἄς ἀκολουθήσουμε τά ἴχνη τοῦ γέροντα, πού μᾶς ὀδηγοῦν στή βαθύτερη γνώση καί ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ, γιατί δέν ὑπάρχει τίποτα σπουδαιότερο, ἀναγκασιότερο, ὑψηλότερο σ' αὐτόν τόν κόσμο, ἀπό τή γνώση καί ἀγάπη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, πού ὀδηγεῖ στήν αἰώνια ζωή.

Γιατί αὐτό πού χάνεται ἢ κερδίζεται στό τέλος κάθε ἀνθρώπινης πορείας δέν εἶναι τίποτα λιγότερο ἀπό τήν αἰώνια ζωή. Ἀμήν».

ιουδαϊκά, ισλαμικά, έξωχριστιανικά και έσωτερικιστικά στοιχεία, γεγονός πού θυμίζει έντονα χαρακτηριστικά του αρχαίου Γνωστικισμού⁶ και άλλοτε έχει ευδιάκριτα νεοεποχίτικα χαρακτηριστικά⁷, κάτι πού είναι και τό πιά συνηθισμένο, μέ άφετηρία και περιεχόμενο ξεκάθαρα άποκρυφιστικό.

Η παρουσία και ή αναφορά σέ «άγγέλους» είναι γνωστή στό χῶρο του άποκρυφισμού και μάλιστα σέ διαφορετικά επίπεδα. Αναφέρεται πολύ χαρακτηριστικά σέ αντιπροσωπευτικό έργο του άποκρυφιστικού χῶρου: «Σπουδαίος ρόλος αποδίδεται εις τήν Άγγελολογία υπό τής πρακτικής Καββάλας και έν συνέχεια υπό τής τελετουργικής Μαγείας του δυτικού Έσωτερισμού.(...) Έκ τῶν άνωτέρω συνάγεται ότι ή Άγγελολογία αποτελεί σημαντικό κρίκον εις τήν άλυσιν τής έσωτερικῆς παραδόσεως»⁸.

Άποκρυφιστικού χαρακτήρα άγγελολογία έχουμε επίσης στό χῶρο του Τεκτονισμού, του μονίμως, ως γνωστόν, διαβεβαιούντος, ότι δέν έχει θρησκευτικό χαρακτήρα, και μάλιστα, όπως αναφέρεται σέ αντιπροσωπευτικό έργο του χῶρου, στά τυπικά μύησης κάποιων άνωτερων βαθμῶν. Επίλέον, σ' αυτό τό έργο, καταγράφονται και όνόματα «άγγέλων» πολλά από τά όποια προέρχονται από άποκρυφιστικές πηγές, π.χ. τήν Καμπαλά, τόν Έρμητισμό αλλά και από αυτή τήν ισλαμική άγγελολογία.

Αντιπροσωπευτικά θά αναφέρουμε μόνο ένα όνομα «άγγέλου», μεταξύ τῶν 16, πού αναφέρονται στό τεκτονικό έργο και είναι άποκαλυπτικό: «Άριήλ, τό πνεῦμα του άέρος, όστις εις άνωτερον τεκτονικόν βαθμόν συνδέεται μέ τήν ιδέα τής άγνότητος. Κατά τούς Μάγους Καββαλιστάς ό Άριήλ

άποκαλύπτει κρυμμένους θησαυρούς και μυστικά τής φύσεως»⁹.

Μία ακόμη άποκρυφιστική πτυχή τής παλαιότερης και σύγχρονης άποκρυφιστικῆς «άγγελολογίας» σχετίζεται μέ τήν άστρολογία. Σύμφωνα μέ τήν άστρολογία, οί μήνες του έτους, ό ήλιος, ή σελήνη, οί πλανήτες, κ.λ.π. έχουν πνεύματα-άγγέλους προστάτες¹⁰ ή ταυτοχρόνως από άστρολόγους συσχετίζονται μέ τίς λεγόμενες καρμικές αναφορές, σύμφωνα μέ τήν όρολογία του χῶρου.

Ίδιαιτέρως όμως, σήμερα, μ' ένα κατ' έξοχήν προσεκτικό και θελκτικό λεξιλόγιο, ή νεοεποχίτικη και άποκρυφιστική ψευδοαγγελολογία στά έντυπα του χῶρου της, σέ διαδικτυακούς τόπους, σέ κοσμικά περιοδικά, σέ ειδικά σεμινάρια πού διοργανώνονται για έπικοινωνία μέ άγγέλους, σέ ειδικές κάρτες άγγέλων, χρησιμοποιει όνόματα «άγγέλων» πού συναντάμε σέ άποκρυφιστικούς χῶρους.

Ίδιαιτέρως όμως ή αιχμή του δόρατος τής σύγχρονης νεοεποχίτικης και άποκρυφιστικῆς ψευδοαγγελολογίας είναι ή πρακτική νά παρουσιάζει τούς άγγέλους, όχι ως δημιουργήματα του Θεού, αλλά ως αυθύπαρκτες πνευματικές-άγαθές όντότητες προστασίας, ως όντότητες φωτός και άγάπης, ως αντικείμενο διαλογισμού, ως πηγές ένεργειας, ως θεϊκές φανερώσεις¹¹.

Επιλέον, γίνεται λόγος για παρουσία τέτοιων «άγγελικῶν», ύποτίθεται όντοτήτων, στίς λεγόμενες έπιθανάτιες έμπειρίες, ή σχετίζονται ακόμα και μέ άνορθόδοξες θεραπείες (π.χ άγγελικό ρέϊκι).

Ίδιαιτέρως στή νεοεποχίτικη έκφανση τής σύγχρονης ψευδοαγγελολογίας τό κατ' έξοχήν στοιχείο τό όποιο παραμορφώνεται, διαστρεβλώνεται και χρησιμοποιείται ως μέσο μετάδοσης άντιχριστιανικῶν θέ-

6. Βλ. EZW. Materialdienst 12/2010, σ. 463.

7. Βλ. W. J. Hanegraaff, *New Age Religion and Western Culture. Esoterism in the Mirror of Secular Thought*, 1998, σσ. 197-198, 200-201, 342-343.

8. Βλ. Π. Γράβιγγερ, *Έγκυκλοπαίδεια Έσωτερισμού...*, Τομ. Α', σσ. 51-52. R. Biewald, *Kleines Lexikon des Okkultismus*, 2005, σ. 59.

9. Ν. Λάσκαρι, *Έγκυκλοπαίδεια τής Έλευθέρας Τεκτονικῆς*, σ. 16.

10. Βλ. Ν. Drury, *The Dictionary of the Esoteric*, 2004², σ. 12.

11. Βλ. EZW. Materialdienst 4/2011, σ. 155.

ΟΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ... ΩΦΕΛΟΥΝ;

του Αρχιμ. Χρυσστόμου Μαϊδώνη,
Πρωτοσυγκ. τῆς Ι. Μ. Τερισσοῦ, Αγίου Όρους καί Αρδαμερίου
(α' μέρος)

α. Ἡ περίπτωση μου

Κατά τήν διάρκεια τῶν σπουδῶν μου εὐτύχησα νά συνδεθῶ μέ τόν σημερινό Αρχιεπίσκοπο Ἀλβανίας Ἀναστάσιο, τότε καθηγητή στήν ἔδρα τῆς ἱστορίας τῶν Θρησκευμάτων στή Θεολογική Ἀθηνῶν. Μοῦ ἀνέθεσε νά κάνω ἔρευνα γιά τίς μή χριστιανικές θρησκείες στό λεκανοπέδιο Ἀττικῆς. Ἡ ἔρευνα κράτησε δύο χρόνια. Δέν ἦταν ἀπλῶς μιά ἐργασία στό πλαίσιο ἑνός μαθήματος, ἀλλά μιά ἐμπειρία μοναδική πού εἶχε ἀπρόσμενη ἐξέλιξη, ἕνα... ὄφελος.

Πρῶτα-πρῶτα ἡ ἔρευνα αὐτή ἦταν ἡ αἰτία τῆς γνωριμίας μου μέ τόν ἀείμνηστο π. Ἀντώνιο. Ἦταν τότε 1978.

Ἄλλη ὠφέλεια ἦταν ἡ γνωριμία μου μέ τό χῶρο τῶν ἄλλων θρησκειῶν, τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας. Ἡ ὄλη ἐργασία παρουσιάσθηκε σέ διημερίδα πού ἔγινε μέ τούς φοιτητές στή Μονή τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ πού μᾶς φιλοξένησε.

Ὅταν βρέθηκα στή Χαλκιδική, στή Μητρόπολη Τερισσοῦ πού διακονῶ ἔλεγα:

-Κρίμα τόσος κόπος πού ἔκανα. Ἐδῶ πού βρέθηκα δέν θά ἀξιοποιήσω ποτέ αὐτή τήν ἐργασία. Οἱ ἀλλόθρησκοι Βουδιστές,

Ἰνδουϊστές βρίσκονται στίς πόλεις, πού νάρθοῦν ἐδῶ στά χωριά.

Νά, λοιπόν, πού τό 1995 ἀνακαλύψαμε τήν ὑπουλή παρουσία τῶν Βουδιστῶν στό Χολομῶντα! Ξεσκονίσθηκαν οἱ γνώσεις πού εἶχα ἀπό τήν ἐργασία καί μπῆκαν σέ ἐνέργεια. Τούς γνώριζα. Μάλιστα εἶχα πάει καί στό κέντρο τῆς ὀργάνωσης αὐτῆς, πίσω ἀπό τήν ἀμερικανική Πρεσβεία. Ἐτσι ἔγινε ὄλος αὐτός ὁ ἀγῶνας κατά τοῦ Βουδιστικοῦ κέντρου, τό ὁποῖο ἔμεινε ἀνενέργητο. Ἐκίνα λοιπόν τό Σταυρό μου καί δόξαζα τόν Κύριο γι' αὐτή Του τήν οἰκονομία σέ μένα.

β. Τί λέει ἡ ἱατρική

Μιλῶντας μέ κάποια γιατρό, γι' αὐτό τό θέμα μοῦ ἀνέλυσε πῶς ἔτσι εἶναι ἡ διαδικασία τοῦ ἐμβολίου.

Μοιάζει μοῦ λέει μέ τή φιλοσοφία τοῦ ἐμβολίου. Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τόν ὀργανισμό, ὅταν ἔλθει σέ ἐπαφή μέ μικρόβιο ἢ ἰό. Πρῖν προσβληθεῖ ὁ ὀργανισμός ἀπό ἀρρώστια, δημιουργεῖται ἐπαφή μέ τό ἐμβόλιο.

Μόλις ἔλθει σέ ἐπαφή τό μικρόβιο μέ τόν ὀργανισμό, τά οὐδετερόφιλα καί μα-

σεων εἶναι τό θέμα τοῦ φύλακα ἀγγέλου.

Μέσα σ' ὄλη αὐτή τήν ἀποκρυφιστική καταχνιά δέν ἀπουσιάζει σύζευξη τῆς ψευδοαγγελολογίας καί μέ τήν σύγχρονη μετεξέλιξη τοῦ πνευματισμοῦ, πού εἶναι τό Channeling, ὅπου διάφοροι μεσάζοντες (Medium) παρουσιάζονται ὡς κανάλια-ἀγωγοί μηνυμάτων κάποιων, δῆθεν ἀγγελικῶν, ὄντοτήτων.

Ἀξιολογώντας αὐτή τήν ἐκρηξη τῆς σύγχρονης ψευδοαγγελολογίας ἀπό ὀρθόδοξου πλευρᾶς, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν, μεταξύ τῶν ἄλλων, τόν εὐαγγελικό λόγο, ὅτι τό δέντρο γνωρίζεται ἀπό τούς καρπούς (Ματθ. 12, 33), ἀναμφιβόλως πρέπει νά ἐπισημάνουμε, ὅτι βρισκόμαστε μπροστά σέ μιά μορφή δαιμονολογίας πού παρουσιάζεται ὡς ἀγγελολογία (Β' Κορ. 11, 14)

κροφάγα, φαγοκυτταρώνουν τό μικρόβιο καί τό καταστρέφουν. Τότε τά λεμφοκύτταρα παράγουν αντίσωματα έναντίον τῶν μικροβίων καί κάποια λειτουργοῦν σάν κύτταρα μνήμης. Κρατοῦν στά ἀρχεῖα τους τά χαρακτηριστικά τοῦ μικροβίου, ὥστε τήν ἐπόμενη φορά πού θά ἔρθει ὁ ὄργανισμός σέ ἐπαφή μέ τό μικρόβιο, νά παραχθοῦν ἐγκαίρως τά αντίσωματα, γιά νά μή ξανανοσήσει.

Ἄν π.χ. κάποιος ἐμβολιασθεῖ μέ τόν ἰό τῆς ἀνεμοβλογιάς, δέν ξανακολλᾷ ἀνεμοβλογιά στή ζωή του.

Κατά παρόμοιο τρόπο ἀντιδρᾷ καί ὁ χριστιανός σέ κάθε προσβολή πίστεως. Δημιουργεῖ ἀντίσωματα.

γ. Δύο χωρία ἀπό τήν Ἁγία Γραφή

Δύο χωρία ἀπό τήν Γραφή θά μᾶς εἰσαγάγουν στό θέμα μας: Οἱ αἰρέσεις... ὠφελοῦν;

«Οὐαί τῷ κόσμῳ ἀπό τῶν σκανδάλων, ἀνάγκη γάρ ἐστίν ἐλθεῖν τά σκάνδαλα, πλὴν οὐαί τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ τό σκάνδαλον ἔρχεται» (Ματθ. 18, 7). «Δεῖ γάρ καί αἰρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροί γένωνται ἐν ὑμῖν» (Α' Κορ. 11, 19).

1. Ἄς δοῦμε τό πρῶτο χωρίο. «Οὐαί τῷ κόσμῳ ἀπό τῶν σκανδάλων, ἀνάγκη γάρ ἐστίν ἐλθεῖν τά σκάνδαλα, πλὴν οὐαί τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ τό σκάνδαλον ἔρχεται» (Ματθ. 18, 7). Ἑρμηνεία: «ἀλλοίμονο στόν κόσμο γιά τά σκάνδαλα, πού ἔχει νά ἀντιμετωπίσει. Γιατί, ὅπως ἔχει τώρα ἡ κατάσταση τοῦ διεφθαρμένου κόσμου, κατ' ἀνάγκη θά ἔλθουν τά σκάνδαλα. Ἄλλ' ὅμως ἀλλοίμονο στόν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, πού γίνεται αἰτία νά ἔλθει τό σκάνδαλο, ὁ πειρασμός».

Γενικά τά σκάνδαλα εἶναι λόγια ἢ ἔργα, πού αὐτοῖ πού τά βλέπουν ὠθοῦνται στήν ἁμαρτία.

Σκάνδαλο, κατά τόν Μ. Βασίλειο, εἶναι κάθε πράγμα, πού χωρίζει τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν εὐσέβεια καί τήν ἀλήθεια καί τόν ρίχνει στήν πλάνη καί τήν ἀσέβεια.

Σκάνδαλα κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο εἶναι τά ἐμπόδια «τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ». Καί οἱ αἰρέσεις εἶναι ἐμπόδια, γιατί ἐμποδίζουν τό δρόμο πρὸς τήν ἀλήθεια, τό Χριστό.

Ἐπομένως καί ἡ αἵρεση εἶναι ἓνα σκάνδαλο, πού θά ἔλθει κατ' ἀνάγκην στό φθαρτό καί πλανεμένο κόσμο μας.

Ὁ Κύριος, λέει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, τό εἶπε μέ σκοπό νά ἀφυπνίνει μαζί μέ τούς ἄλλους καί τούς μαθητές του. Διότι γιά νά μή νυστάζουν, ὡσάν τάχα νά ἀποστέλλονται πρὸς εἰρηνικό καί ἀτάραχο βίο, τούς ἀποκαλύπτει ὅτι θά συναντήσουν πολλούς πολέμους, ἐξωτερικούς καί ἐσωτερικούς.

Ἔτσι προειδοποίησε καί ὁ Ἄπ. Παῦλος τούς Μιλησίους: «Θά παρουσιαστοῦν ἀνάμεσά σας ὠρισμένοι, πού θά διδάσκουν ψευδῆ καί διεστραμμένα πράγματα».

Ὅταν ὁμιλεῖ περὶ ἀνάγκης δέν καταργεῖ τήν ἐλευθερία τῶν πράξεων, οὔτε τήν ἐλευθερία τῆς προαιρέσεως, οὔτε τά λέγει αὐτά γιά νά περιορίσει τόν βίο ἐντός ὠρισμένων πραγμάτων, πού συμβαίνουν κατ' ἀνάγκην, ἀλλά προλέγει αὐτό πού ὅπωςδήποτε θά συμβεῖ, πρᾶγμα πού καί ὁ Λουκᾶς παρουσίασε μέ ἄλλες λέξεις, λέγοντας τά ἐξῆς: «εἶναι ἀδύνατον νά μή ἔλθουν τά σκάνδαλα» (Λουκ. 17, 1). Δέν δημιουργεῖ ἡ πρόρρηση τό σκάνδαλο. Μή γένοιτο! Οὔτε ἐπειδή προεἶπε, γι' αὐτό συμβαίνουν αὐτά. Ἐάν δέν ἐπρόκειτο νά συμβοῦν, δέν θά προελέγοντο.

Τό ὅτι ὁ Κύριος προλέγει γιά νά προετοιμάσει «εἶναι γνώρισμα τοῦ ἱατροῦ καί προστάτου». Καί αὐτό τό «οὐαί», δηλ. «ἀλλοίμονο», τούς διεγείρει καί τούς βάζει σέ ἀγωνία, γιά νά τούς προετοιμάσει **νά ἐπαγρυπνοῦν**.

Τό νά ἔλθουν δηλ. τά σκάνδαλα εἶναι ἀνάγκη, ἀλλά ὅπωςδήποτε ὅμως δέν εἶναι ἀνάγκη νά ὀδηγηθεῖ κανεὶς στήν ἀπώλεια.

Ἔτσι κάνει καί ὁ γιατρός, ὅταν προλέγει γιά τόν ἐρχομό τῆς ἀσθένειας, πού δέν φέρνει ὅπωςδήποτε τόν θάνατο.

Γιά ποῖό λόγο, θά πεῖ κάποιος, δέν τούς ἐξαφάνιζε τούς σκανδαλοποιούς; Αὐτοῖ

πού βλάπτονται οδηγούνται στην απώλεια έξ αιτίας τῆς δικῆς τους ἀδιαφορίας.

Αὐτό γίνεται φανερό ἀπό τούς ἐναρέτους, οἱ ὅποιοι ὄχι μόνο δέν ζημιώνονται, ἀλλά ἀντίθετα ἔχουν μεγάλη ὠφέλεια. Τέτοιος ἦταν ὁ Ἰώβ, ὁ Ἰωσήφ καί ὄλοι οἱ δίκαιοι καί οἱ ἀπόστολοι. Ἐάν ὅμως χάθηκαν πολλοί, αὐτό συνέβη ἐξ αιτίας τοῦ δικοῦ τους ὕπνου. Ἐάν εἶχαν ἔτσι τά πράγματα, ἔπρεπε ὄλοι νά χαθοῦν ἐξ αιτίας τῶν σκανδάλων.

Τά σκάνδαλα διεγείρουν καί κάνουν τόν ἄνθρωπο περισσότερο ἐνεργητικό καί τόν κεντρίζουν νά προφυλάσεται καί τόν καθιστοῦν περισσότερο ἀσφαλῆ καί τόν κάνουν περισσότερο δυσκολοκατανίκητο.

Ἐάν, λοιπόν, ἐπαγρυπνοῦμε, δέν εἶναι μικρό τό κέρδος πού ἔχουμε ἀπ' αὐτό, δηλ. θά εἴμαστε σέ διαρκῆ ἐτοιμότητα. Δέν σημαίνει βέβαια ὅτι τά σκάνδαλα εἶναι καλά καί ἀναγκαῖα γιά τή ζωή. Ἀδικαιολόγητος ὁ σκανδαλιζῶν, ἀδικαιολόγητος καί ὁ σκανδαλιζόμενος. Νά θυσιάξει ὅ,τι τόν σκανδαλίζει, πρόσωπα προσφιλή, ἀπό τά ὅποια κινδυνεύει νά παρασυρθεῖ.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος στόν λόγο του περὶ σκανδάλων λέγει, ὅτι τά σκάνδαλα αὐτά καθ' ἑαυτά δέν εἶναι αἰτία νά βλάπτονται οἱ ἄνθρωποι, διότι, ἂν ἦταν ἔτσι, ὁ Θεός δέν θά ἐπέτρεπε νά συμβαίνουν. Ἐπίσης θ' ἔπρεπε ὄλοι νά σκανδαλίζονται. Δέν σκανδαλίζονται ὅμως ὄλοι. Αὐτοί πού σκανδαλίζονται, βλάπτονται ἀπό τή δική τους ἀμέλεια καί ἄγνοια καί ἐξ αιτίας τῶν παθῶν τους.

Διά τῶν σκανδάλων δοκιμάζονται καί γνωρίζονται οἱ ἀγαθοί καί οἱ πιστοί.

2. Ἄς δοῦμε τό δεύτερο χωρίο. «Δεῖ γάρ καί αἰρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροί γένωνται ἐν ὑμῖν» (Α' Κορ. 11, 19). Ἑρμηνεία: «πιστεύω ὅτι εἶναι φυσικό νά ὑπάρχουν μεταξύ σας αἰρέσεις. Εἰσθε ἄνθρωποι μέ ἐλλατώματα καί ἀδυναμίες καί ὁ Θεός ἐπιτρέπει νά ἐκδηλώνονται

οἱ ἀδυναμίες σας αὐτές, γιά νά γίνουν φανεροί μεταξύ σας ἐκεῖνοι πού ἔχουν δοκιμασμένη ἀγάπη καί δέν παρασύρονται σέ φατριασμούς, ἀπό τά παραδείγματα τους δέ θά διδαχθοῦν καί ἄλλοι». Ἐδῶ βέβαια στήν κατά λέξη ἐρμηνεία σημαίνει τίς διαιρέσεις πού συνέβησαν στά δεῖπνα τῆς ἀγάπης στήν Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου. Συνεκδοχικά εἶναι καί τά κάθε εἶδους σχίσματα καί αἰρέσεις.

Καί πάλι ἐδῶ τό ἀναγκαῖο τῶν αἰρέσεων εἶναι προγνωστικό καί ὄχι ἀναγκαστικό.

Ὁ Τρεμπέλας παρατηρεῖ: «ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νά χρησιμοποιήσῃ τήν κακία καί τίς πλάνες τῶν ἄλλων, σάν μέσον πού ἀναδεικνύει καί προάγει τήν εὐσέβεια καί τήν ἀκεραιότητα τῶν Ἁγίων καί ἐκλεκτῶν τέκνων του».

Οἱ ἅγιοι εἶναι «δόκιμοι», δηλ. δοκιμασμένοι, γιά νά φανοῦν αὐτοί πού εἶναι γνήσιοι. Εἶναι γνήσιοι καί φανερώνονται μέ τήν πρόκληση.

Οἱ αἰρέσεις εἶναι μιὰ τραγική πραγματικότητα, πού δέν ἐπιβάλλεται, ἀλλά τήν δεχομαστε, γιατί ὑπάρχει ἐγωϊσμός.

Ὅπως στήν φουρτούνα φαίνεται ὁ καλός καραβοκύρης, ἔτσι στίς δύσκολες στιγμές τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν τήν πολιορκοῦν ποικίλες αἰρέσεις, φαίνονται ποιοί εἶναι γνήσια τέκνα τοῦ Θεοῦ.

Κάπου ἄλλοῦ ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει: «αὐτοί πού ἔφυγαν καί ἔγιναν αἰρετικοί, δέν ἦταν ποτέ δικοί μας».

γ. Τά σκάνδαλα τῶν αἰρέσεων... ὠφελοῦν. Ἀπό τήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας

1. Ἡ αἵρεση εἶναι ἡ αἰτία τοῦ καθορισμοῦ καί τῆς διατυπώσεως τῆς πίστεως ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία ζεῖ τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως πάντοτε. Ὅταν ὅμως ἀμφισβητεῖται, τότε ἀναγκάζεται νά τήν ὀριοθετήσῃ. Ὅταν προσβάλλεται ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως ἀπό τούς αἰρετικούς, ἐν Συνόδῳ καί διά τῶν Ἁγίων διατυπώνει τό δόγμα τῆς. Τό Σύμβολο τῆς

ΨΑΡΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΑ ΘΩΛΑ ΝΕΡΑ Ἡ χρήση ἀπό τήν «Νέα Ἐποχή» ὄρων μέ ἄλλο νόημα

τοῦ Μοναχοῦ π. Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη
Δρ. Θεολογίας – Πτ. Φιλοσοφίας

(α' μέρος)

Ο Τζώρτζ Όργουελ στό πασίγνωστο βιβλίο του 1984 –στό καλύτερο ἴσως βιβλίο πού ἔχει γραφεῖ γιά τόν ὀλοκληρω-

τισμό– λέγει ὅτι «Ὅποιοσδήποτε ἐλέγχει τή γλῶσσα ἑνός ἀνθρώπου, ἐλέγχει καί τίς σκέψεις του». Ἡ πολύ σημαντική δι-

Πίστεως ἔτσι προέκυψε, ἀπό τήν Α' καί Β' Οἰκουμενικές Συνόδους. Ἐξ αἰτίας τοῦ Νεστορίου καί τοῦ Εὐτυχοῦς καθόρισε ἐπακριβῶς τό Χριστολογικό δόγμα ἡ Γ' καί ἡ Δ' Οἰκουμενικές Σύνοδοι. Ἡ Ε' καί ἡ ΣΤ' διατύπωσαν τό δόγμα τῶν δύο θελήσεων καί τῶν δύο ἐνεργειῶν τοῦ Χριστοῦ, ἀνατρέποντας τήν αἵρεση τοῦ Σέργιου κ. τ. ἄ. Ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος καθόρισε τό δόγμα τῆς Ὁρθοδόξου τιμῆς ἀπέναντι στίς ἅγιες Εἰκόνες. Ἡ Θ' ἐπί Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ καθόρισε τή δυνατότητα θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου καί τή διαφορά στή γνώση τῆς οὐσίας καί τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἄκτιστες.

2. Οἱ αἱρέσεις ἔγιναν αἰτία νά ἀποκαλυφθοῦν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καί ὁμολογητές. Ἀποκαλύφθηκε ἡ ἀγιότητα καί ἡ κοινωνία τους μέ τό Θεό. Στούς ἀντιαιρετικούς ἀγῶνες ἀποκαλύφθηκαν ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, ὁ Ἰωάννης Δαμασκηνός, ὁ Θεόδωρος Στουδίτης, ὁ Μέγας Φώτιος, ὁ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Μάρκος ὁ Εὐγενικός, οἱ Κολλυβάδες κ. ἄ.

Εἶναι γνωστό ὅτι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος δέν ἤθελε τόν κόσμον καί μέ κάθε εὐκαιρία ξέφευγε στήν ἔρημο. Ὅμως αὐτός ὁ ἡσυχαστικός ἀνθρωπος ἀναδείχθηκε Ἄετός τῆς Θεολογίας, ἐξ αἰτίας τῆς Ἀρειανικῆς λαίλαπας καί τῶν Πνευματομάχων.

Ποιός θά τόν ἤξερε στόν Πόντο καί τή Καπαδοκία; Μέ προτροπή τοῦ Μ. Βασιλείου ἤλθε στήν πρωτεύουσα τήν Κωνσταντινούπολη, νίκησε τήν αἵρεση καί ἐπανέφερε τήν Ὁρθοδοξία.

Στό σύγχρονο ἀντιαιρετικό ἀγῶνα οἱ αἱρέσεις ἀπεκάλυψαν τούς ἀγωνιστές κληρικούς. Αὐτοί ὀργάνωσαν τήν ἄμυνα στίς Μητροπόλεις τους καί τίς ἐνορίες.

3. Μέ πολύ συγκίνηση καί μεῖς ὁμολογοῦμε, ὅτι ὁ ἀντιαιρετικός ἀγῶνας ἦταν αὐτός πού ἀνέδειξε τόν σύγχρονο ὁμολογητή, τόν αείμνηστο π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο, προστάτη τῶν πιστῶν, ἀκοίμητο μαχητή τῆς Ἐκκλησίας, ἀνύστακτο ὑπερασπιστή τῆς πίστεως.

4. Οἱ Αἱρέσεις γίνονται αἰτία νά ἀποκαλύπτονται οἱ αἱρετικοί, νά παρουσιάζονται οἱ αἱρετικοί πού ἦταν κρυμμένοι ἀνάμεσα μας. Πολλοί λένε, ὅτι εἶναι χριστιανοί καί μέλη τῆς Ἐκκλησίας μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἀντιθέτου. Δέν φοβόμαστε τήν φουρτούνα καί τήν ἀναταραχή. Ὅπως ἡ φουρτούνα βγάζει στήν ἀμμουδιά τά σκουπίδια καί καθαρίζεται ἡ θάλασσα ἔτσι καί οἱ αἱρέσεις γίνονται αἰτία νά ἀποκαλύπτονται οἱ ψευδοπροφήτες, πού ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, ἐμφανίζονται «ὡς ἄγγελοι» ἢ ὑπόδορᾶν προβάτων, ἐνῶ εἶναι «λύκοι ἄρπαγες».

(Τό τέλος στό ἐπόμενο).

απίστωσή αυτή έδωσε άφορμή νά αναπτυχθεί ένας όλόκληρος κλάδος τής προπαγάνδας καί τών τεχνικῶν διανοητικῆς χειραγώγησης.

Τό χταπόδι, τό πλέγμα δηλαδή τών οργανώσεων πού συμπλέκονται σ' αυτό πού ονομάζουμε «Νέα Έποχή», γνωρίζουν καί έπωφελούνται από τίς διαπιστώσεις αυτές τής προπαγάνδας.

Έτσι ή γλῶσσα χρησιμοποιεῖται πολλές φορές, ιδιαίτερα στήν προπαγάνδα, ὄχι γιά νά φανερώσει αλλά γιά νά κρύψει καί νά συσκοτίσει. Εἶναι γνωστό τό ρητό ὅτι ή μισή ἀλήθεια εἶναι χειρότερη ἀπό τό ψέμα. Πάντως ή τεχνική τής μισῆς ἀλήθειας πολλές φορές πετυχαίνει αυτό πού δέν θά πετύχαινε τό ξεκάθαρο ψέμα. Τό ἴδιο πετυχαίνει καί ή χρήση μιᾶς ἐπισημονικοφανοῦς ὀρολογίας, τήν ὁποία τό εὐρύ κοινό δέν ἔχει τίς προϋποθέσεις νά ἀντιληφθεῖ. Ὄποτε τά λεγόμενα χρειάζονται ἀνάλυση καί ἀποκρυπτογράφηση. Ὄταν δέν γίνεται αυτό –καί συνήθως δέν γίνεται– ὁ καθένας ἀντιλαμβάνεται αὐτά πού διαβάζει ἢ ἀκούει μέ τόν δικό του τρόπο, ὁ ὁποῖος πολύ συχνά εἶναι ἀντίθετος μέ τό πραγματικό νόημα τών λέξεων καί φράσεων.

Γιά νά γίνω πιό σαφῆς θά θυμίσω λέξεις καί φράσεις πού ἀκούμε ἀπό τά ΜΜΕ. Ἀπό τίς «παράπλευρες ἀπώλειες», γιά τίς ὁποῖες μιλοῦσαν οἱ Νατοϊκοί ὅταν βομβάρδιζαν τή Σερβία τό 1999, ἐννοώντας τούς θανάτους ἀμάχων ἀπό τούς βομβαρδισμούς πού ἔκαναν, μέχρι τό «πιστωτικό γεγονός», γιά τό ὁποῖο ἀκούγαμε στίς εἰδήσεις μέχρι πρῖν ἀπό δύο-τρεις μήνες. Μέ τόν ὄρο αὐτόν ἐννοοῦσαν τή χρεωκοπία τής ἑλληνικῆς οικονομίας. Τώρα πλέον δέν χρειάζεται νά τό κρύβουν.

Οἱ Ὁμάδες τοῦ μωσαϊκοῦ τής «Νέας Έποχῆς» χρησιμοποιοῦν πολύ ἀποτελεσματικά ὄρους, οἱ ὁποῖοι στήν τρέχουσα χρήση τους ἀπό τόν μέσο ἄνθρωπο ἔχουν

συγκεκριμένη σημασία, δίνοντάς τους ἕνα διαφορετικό νόημα. Έτσι «φαρρεύουν στά θολά νερά» –γιά νά χρησιμοποιήσω τήν ἔκφραση τοῦ τίτλου τοῦ θέματος– δηλαδή ἐπωφελοῦνται ἀπό τή σύγχυση πού δημιουργοῦν στό μυαλό τών ἀνθρώπων στούς ὁποῖους ἀπευθύνονται.

Ἡ σύγχυση ἔγκειται στό γεγονός ὅτι ὁ ἀποδέκτης τοῦ μηνύματος θεωρεῖ ἐσφαλμένα ὅτι δύο πράγματα ἀνόμοια εἶναι δῆθεν ἴδια. Αυτό ἐντάσσεται στό γενικότερο πλαίσιο τοῦ συγκρητισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ βασικό κεφάλαιο πίστεως τής «Νέας Έποχῆς». Γιά νά δώσουμε ἕνα παράδειγμα, ή Ν. Έ., στό πλαίσιο τοῦ συγκρητιστικοῦ πιστεύω της, λέγει ὅτι δέχεται πώς ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι δρόμοι πού ὀδηγοῦν στόν ἴδιο σκοπό. Ὅποια πίστη, ὅποιο δόγμα καί ἂν δέχεσαι, μπορεῖς νά φθάσεις στήν καταξίωση τοῦ προσώπου σου καί στή σωτηρία.

Καί γιά νά φέρω συγκεκριμένα παραδείγματα χρήσεως ὄρων μέ ἄλλο νόημα:

1. Ὁ ὄρος «Νέα Έποχή».

Πρῶτα-πρῶτα ὁ ἴδιος ὁ ὄρος, μέ τόν ὁποῖο ή κίνηση αὐτοχαρακτηρίζεται, εἶναι ψευδεπίγραφος. Ἡ λεγομένη «Νέα Έποχή» δέν εἶναι καθόλου νέα καί τοῦτο ἐπειδή τό βασικό μήνυμά της εἶναι ή ἐπανάληψη τοῦ ἀρχαίου ἐωσφορικοῦ ψέμματος καί δελεάσματος τής αὐτο-θεώσεως, δηλαδή τής θεώσεως χωρῆς Θεοῦ.

2. Ἡ «στροφή πρὸς τά μέσα».

Ἡ «στροφή πρὸς τά μέσα», πρὸς τόν ἐσωτερικό ἄνθρωπο γιά νά ἀντληθεῖ ἀπό ἐκεῖ ή ἀποκρυφιστικά νοημένη «γνώση» εἶναι βασικό θέμα στό ὁποῖο ὅλες οἱ νεοεποχίτικες ὀμάδες ἐπανερχονται. Τό θέμα αὐτό -τήν «στροφή πρὸς τά μέσα»- ἐκμεταλλεύεται ή Ν. Έ., καλλιεργώντας σύγχυση, διότι καί ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, καί ἰδιαίτερα οἱ μυστικοί καί ἀσκητικοί Πατέρες,

μιλουῦμε γιά «στροφή πρὸς τὰ μέσα», γιά καλλιέργεια τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου. Αὐτή ἢ ἀναφορά ἔχει ὁμως τελείως ἄλλες προϋποθέσεις καί ἐντελῶς διαφορετικὴ στόχευση. Δηλαδή ἔχει ριζικά διαφορετικό νόημα.

Ὁ Μέγας Βασίλειος ἔχει ἓνα θαυμάσιο χωρίο τό ὁποῖο μᾶς λέγει τί εἶναι αὐτή ἡ στροφή πρὸς τὰ μέσα. Λέγει ὁ Ἅγιος:

«Νοῦς μὲν γάρ μὴ σκεδαννύμενος ἐπὶ τὰ ἔξω, μηδέ ὑπὸ τῶν αἰσθητηρίων ἐπὶ τόν κόσμον διαχεόμενος, ἐπάνεισι μὲν πρὸς ἑαυτόν· δι' ἑαυτοῦ δέ πρὸς τήν περί Θεοῦ ἔννοιαν ἀναβαίνει· κἀκεῖνῳ τῷ κάλλει περιλαμπόμενός τε καί ἐλλαμπόμενος καί αὐτῆς τῆς φύσεως λήθην λαμβάνει, μήτε πρὸς τροφῆς φροντίδα, μήτε πρὸς περιβολαίων μέριμναν τήν ψυχὴν καθελκόμενος, ἀλλά, σχολήν ἀπό τῶν γηϊνῶν φροντίδων ἄγων, τήν πᾶσαν ἑαυτοῦ σπουδὴν ἐπὶ τήν κτῆσιν τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν μετατίθησι...» (Μ. Βασιλείου, Ἐπιστ. 2, (Ρ. Γ. 32, 228 Α καί Ε.Π.Ε. τ. 1ος σελ. 64).

Καί σέ ἐλεύθερη δική μας ἀπόδοση στή νέα ἑλληνική: Νοῦς ὁ ὁποῖος δέν διασκορπίζεται πρὸς τὰ ἔξω οὔτε διαχέεται διά τῶν αἰσθήσεων πρὸς τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, ἐπανέρχεται στόν ἑαυτό του. Πραγματοποιώντας αὐτή τήν κίνηση ἐπανόδου στόν ἑαυτό του, ἀνέρχεται συγχρόνως καί πλησιάζει τόν Θεό. Ὅποτε καθὼς ἐκεῖνο τό θεϊκό κάλλος φωτίζει τόν νοῦ (ἐλλαμπόμενος) ἀλλά καί ὅλη του τήν ὑπαρξη καί τό σῶμα του ἀκόμη (περιλαμπόμενος), λησμονεῖ ἀκόμη καί τήν ἴδια του τή φύση ὁ ἄνθρωπος καί δέν μεριμνᾷ οὔτε γιά τροφή οὔτε γιά ροῦχα, ἀλλά σχολάζων ἀπό κάθε γήινη φροντίδα, μεταθέτει ὅλη τή μέριμνά του στό πῶς θά ἔνωθεῖ μέ τόν Θεό καί πῶς θά ἀποκτήσει τὰ αἰώνια ἀγαθά.

Σχολιάζοντας τό κείμενο αὐτό θά μπορούσαμε νά ποῦμε καί τὰ ἑξῆς: Ὁ Ὁρθόδοξος πιστός πού καλλιεργεῖ τήν προσευχή

καί θέλει νά γνωρίσει τόν Θεό δέν κινεῖται ἀπό τόν ἑαυτό του «πρὸς τὰ μέσα» γιά νά ἀνακαλύψει δηθεν ἐκεῖ τόν Ἐαυτό μέ Ε κεφαλαῖο, (αὐτό εἶναι ὁ διαλογισμός), ὅπως ἐπιδιώκουν οἱ νεοεποχίτες. Αντίθετα, ὁ Ὁρθόδοξος κινούμενος διά τῆς προσευχῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἀγαπητική προσωπική κίνηση καί σχέση ἀπό τό ἐγώ τοῦ προσευχομένου πρὸς τό Ἐσύ τοῦ Θεοῦ, ἀγαπώντας γνωρίζει τόν Κύριο καί ἀπό ἐκεῖνο τό θεϊκό φῶς φωτιζόμενος γνωρίζει καί τόν ἑαυτό του. Καί πῶς τόν γνωρίζει; Δέν φαντάζεται –διότι αὐτό βασικά εἶναι ὁ διαλογισμός, μία κίνηση τῆς φαντασίας– δέν φαντάζεται λοιπόν ὅτι ἀνακαλύπτει ἐντός του τόν ἐξαστράποντα δηθεν θεϊκό Ἐαυτό του, ἀλλά γνωρίζοντας τόν Θεό – μᾶλλον δέ, κατά τόν οὐρανοβάμονα Παῦλο, γνωριζόμενος ὑπ' αὐτοῦ– βλέπει τήν ἐντός του ἀμαυρωθεῖσα εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί ἀντί νά ἐπαίρεται αὐτοθαυμαζόμενος ναρκισσιστικά, μετανοεῖ τελωνικά γιά νά ἀποκατασταθεῖ ἐντός του διά τῆς θείας χάριτος –καί ὄχι μέ τίς δικές του μόνον δυνάμεις, ὅπως πιστεύει ἡ Ν. Ἐ.– τό ἀρχαῖον κάλλος τό ἀπωλεσθέν.

3. Ἦδη μέ αὐτά πού εἶπαμε ἐθίξαμε τό θέμα τῆς ἠθελημένης συγχύσεως πού καλλιεργοῦν οἱ νεοεποχίτες δάσκαλοι μεταξύ ὀρθοδόξου προσευχῆς καί νεοεποχίτικου (μέ προέλευση ἀνατολικοθρησκευτική) διαλογισμοῦ. Ἡ σύγχυση εἶναι ἠθελημένη ἀπό τήν πλευρά τῶν δασκάλων, οἱ ὁποῖοι πλανώμενοι πλανοῦν στή συνέχεια καί τούς ταλαίπωρους μαθητές-θύματά τους, τῶν ὁποίων ἡ εὐθύνη φυσικά εἶναι μικρότερη.

Ἡ προσευχή λοιπόν ὄχι μόνο δέν ταυτίζεται μέ τόν διαλογισμό ἀλλ' εἶναι τό ἀντίθετό του. Ὁ διαλογισμός εἶναι μία κίνηση ἀπό τόν ἑαυτό πρὸς τόν ἑαυτό γιά νά βρεῖ ὁ διαλογιζόμενος τόν δηθεν θεϊκό Ἐαυτό του, δηλαδή τήν θεϊκή φύση του, τήν ὁποία μέχρι τότε ἀγνοοῦσε. Εἶναι

δηλαδή ο διαλογισμός ένα έγωκεντρικό βραχυκύκλωμα. Ένω ή ορθόδοξη προσευχή είναι μία κίνηση αγάπης προς τό Έσύ του Θεού και τό έσύ τών άγιών, τών οποίων τίς πρεσβείες ζητούμε. Θυμηθείτε, τό χωρίο του Μ. Βασιλείου, πού παραθέσαμε («δί' έαυτού δέ προς τήν περί Θεού έννοιαν αναβαίνει...»).

4. Έδώ είναι ή κατάλληλη θέση νά πούμε και για μία άλλη νεοεποχίτικη σύγχυση πού καλλιεργείται. Χρησιμοποιούν τό γραφικό «Η Βασιλεία του Θεού έντός ύμών έστί» (Λουκ. 17, 21), για νά ύποστηρίξουν τήν πλάνη τους ότι ο άνθρωπος είναι από τήν φύση του Θεός. Έμεις όμως οί Όρθόδοξοι δέν λέμε αυτό. Τί λέμε; Λέμε ότι ο άνθρωπος διά του άγιου βαπτίσματος έχει έννοικον μέσα στην καρδιά του τήν άκτιστο θεία χάρη ή ένέργεια· ΟΧΙ τήν θεία ουσία.

Χάσμα μέγα λοιπόν μεταξύ τής ορθόδοξου και τής νεοεποχίτικης άπόψεως. Βλέπουμε ότι οί διακρίσεις είναι «λεπτές» αλλά έχουν τεράστια σημασία. Αλλάζει τελείως τό νόημα.

5. Τό θέμα τής προσευχής και τής διακρίσεως της από τόν νεοεποχίτικο διαλογισμό μās φέρνει όμαλά σ' ένα άλλο πεδίο, όπου καλλιεργείται σύγχυση. Είναι τό θέμα τής πίστεως.

Οί ομάδες τής Νέας Έποχής και ιδιαίτερα τό ρεϋμα τής λεγομένης «θετικής σκέψεως» χρησιμοποιούν τόν όρο πίστη μέ αντίστροφη όμως νοηματοδότηση. Για τήν θετική σκέψη, πίστη είναι όχι αυτό πού έννοοϋμε έμεις οί Χριστιανοί, δηλαδή έμπιστοσύνη στόν Χριστό, αλλά τί είναι;

Είναι «νοητική στάση», δηλαδή διαλογιστική τεχνική. Τό βασικό δόγμα πίστεως τής θετικής σκέψης είναι ότι ή σκέψη ταυτίζεται μέ τήν πράξη. Αυτό λοιπόν πού χρειάζεται νά κάνει κάποιος για νά επιτύχει, ότιδήποτε, είναι νά κατέβει στό επίπεδο Α, όπως διδάσκει π.χ. τό Σίλβα Μάϊντ Κοντρόλ, και νά προγραμματίσει

κατάλληλα τή νοητική του στάση, δίνοντας ύπόσταση στην έπιθυμία του μέσω μιας σκεπτομορφής, όπως λέγει και ο έσωτερισμός-άποκρυφισμός. Θέλετε από κλητήρας σε μία τράπεζα νά γίνετε διευθυντής; Αρχίστε νά διαλογίζεστε έντονα ότι ήδη είστε διευθυντής και θά γίνει.

Ποιές, τώρα, είναι οί συνέπειες π.χ. για τίς θεραπείες άσθενών από τόν Κύριο και τούς Άποστόλους, πού διαβάζουμε στό Εϋαγγέλιο; Η θεραπεία, τό θαϋμα, δέν όφείλεται στόν Χριστό, όφείλεται στόν έσωτερικό Χριστό –κατά τήν πίστη τής Ν. Έ.– δηλαδή στην ενεργοποίηση του άνεξάντλητου δυναμικού, τής «δύναμης» πού έχουμε μέσα μας. Όλη ή ύπόθεση είναι πώς θά ενεργοποιήσουμε και πώς θά «ξυπνήσουμε» (άγαπημένη έκφραση τής Ν. Έ.) και πώς θά χρησιμοποιήσουμε αυτή τή δύναμη ή ένέργεια. Νά θυμίσω ότι ή ένέργεια, (πράνα στά ινδικά, τοί στά κινέζικα, παγκόσμια ένέργεια ή συμπαντική ένέργεια) είναι ή σημαντικότερη λέξη-κλειδί τής κοσμοθεωρίας τής Ν. Έ.

Έτσι, α) Ο διαλογισμός και ή αυτοεξέλιξη ή αυτοπραγμάτωση (δηλ. αυτοθέωση) δέν είναι παρά ξύπνημα και χειρισμός αυτής τής ένέργειας (ξύπνημα τής κουνταλίνα και «άνοιγμα τών τσάκρας» κατά τήν νεοεποχίτικη όρολογία).

β) Οί λεγόμενες έναλλακτικές θεραπείες δέν είναι τίποτε άλλο από τεχνικές ξεμπλοκαρίσματος αυτής τής ένέργειας μιά και ή άρρώστια όφείλεται –λένε– σε μπλοκάρισμα αυτής τής ένέργειας.

γ) Οί λεγόμενες πολεμικές τέχνες τής Ανατολής δέν είναι παρά χειρισμός αυτής τής ένέργειας για έκγύμναση, άμυνα και επίθεση.

Μιά και αναφέραμε αρκετά για τήν θετική λεγομένη σκέψη (νά θυμίσω έδώ τό βιβλίο του μακαριστού π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου «Αυτογνωσία, αυτοπραγμάτωση, σωτηρία», πού είναι τό καλύτερο

βιβλίο για τό θέμα μας από τήν Ὁρθόδοξη σκοπιά), νά πούμε καί γιά τή σύγχυση ὅτι:

6. «θετική σκέψη» καί καλός λογισμός ταυτίζονται. Μέ βάση ὅσα εἶπαμε παραπάνω, νομίζω ὅτι δέν χρειάζεται νά ἐπιμείνουμε ιδιαίτερα. Εἶναι σαφές ὅτι θετική σκέψη εἶναι στό βάθος μαγεία. Διότι, τί ἄλλο ἀπό μαγεία εἶναι τό νά πιστεύει ὁ ὀπαδός τῆς θετικῆς σκέψης ὅτι μπορεῖ π.χ. νά διαλύσει τήν ὀμίχλη γιά νά πραγματοποιηθεῖ ματαιωθεῖσα ἀεροπορική πτήση ἢ νά σταματήσει ἕνα τρένο πού ἔρχεται κατ' ἐπάνω του ἐπιστρατεύοντας τή «δύναμη», πού ἔχει μέσα του; Ἐνῶ ὁ καλός λογισμός, ὅπως ἔλεγε καί ὁ μακαριστός Γέρων Παῖσιος, εἶναι ἄλλο πράγμα. Εἶναι νά μπεῖς στή θέση τοῦ ἄλλου καί νά δεῖς τά πράγματα καί τίς καταστάσεις ὑπό τό πρίσμα τίς ἀγάπης καί τῆς ταπείνωσης, προσπαθώντας νά βρεῖς δικαιολογία γιά ἐλλείψεις καί σφάλματα τῶν ἄλλων. Ἄς θυμηθοῦμε τή διήγηση ἀπό τό «Γεροντικόν», ὅπου μπαίνει ἕνας ἀδελφός στό κελλί ἑνός ἄλλου. Τό κελλί εἶναι πολύ νοικοκυρεμένο. Ὁ εἰσελθών ἀδελφός κάνει τόν καλό λογισμό: Ὅπως εἶναι ἡ ψυχή τοῦ ἀδελφοῦ εἶναι καί τό κελλί του. Ὁ ἴδιος ἀδελφός μπαίνει σ' ἕνα ἄλλο κελλί πολύ ἀκατάστατο. Πάλι ὁμως κάνει καλό λογισμό. Λέγει: Ὁ ἀδελφός ἀσχολεῖται μέ τά πνευματικά καί δέν ἔχει χρόνο νά τακτοποιήσει τό κελλί του!

7. Ἐνα θέμα γιά ξεχωριστή ἀνάπτυξη εἶναι ἡ σύγχυση γύρω ἀπό τό ζήτημα τῆς ἀσκήσεως καί τοῦτο γιατί καί πολλές νεοεποχίτικες ομάδες, ιδιαίτερα αὐτές μέ ἰνδουϊστική ἢ βουδδιστική ἀφετηρία δίνουν μεγάλη σημασία στήν «ἀσκηση», στή μόνωση κ.ἄ. Π.χ. ξυπνοῦν στίς 4 τά ξημερώματα, χορτοφαγοῦν κ.λπ. Πῶς ὁμως ἐννοοῦν τήν ἀσκηση; Ὅλη ἡ διαφορά προκύπτει ἀπό τήν διαφορετική ἀφετηρία, τίς διαφορετικές προϋποθέσεις καί τόν διαφορετικό σκοπό πού ἐξυπηρετεῖ ἡ ἀσκηση. Χαρακτηριστικό εἶναι αὐτό πού διαβάζου-

με στό «Γεροντικόν», στά ἀποσπάσματα τοῦ ἁγίου Μακαρίου του Αἰγυπτίου: «Παρερχόμενός ποτε ἀπό τοῦ ἔλους εἰς τό κελλίον ἑαυτοῦ ὁ Ἀββᾶς Μακάριος, ἐβάσταζε θαλλία καί ἰδοῦ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ διάβολος κατά τήν ὁδόν, μετά δρεπάνου· καί ὡς ἠθέλησεν αὐτόν κροῦσαι, οὐκ ἴσχυσε· καί λέγει αὐτῷ· πολλή βία ἀπό σου Μακάριε, ὅτι οὐ δύναμαι πρὸς σέ· ἰδοῦ γάρ εἶ τι ποιεῖς, κἀγὼ ποιῶ· σύ νηστεύεις· ἐγὼ οὐδέ ὄλως τρώγω· ἀγρυπνεῖς· κἀγὼ ὄλως οὐ κοιμῶμαι· ἕν ἐστι μόνον ἐν ᾧ νικᾶς με· λέγει αὐτῷ ὁ Ἀββᾶς Μακάριος· ποῖον τοῦτο; ὁ δέ ἔφη· ἡ ταπείνωσίς σου· καί διά τοῦτο οὐ δύναμαι πρὸς σέ. (Γεροντικόν, ἐκδ. «Ἀστέρος» 1961, σ. 66).

8. Συναφής εἶναι καί ἡ διαφορετική νοηματοδότηση τῆς «νέκρωσης τοῦ ἐγώ» καί τοῦ πολέμου κατά τοῦ ἐγωῖσμοῦ. Τό τί σημαίνει αὐτό στήν Ὁρθόδοξη πνευματικότητα εἶναι λίγο-πολύ γνωστό. Εἶναι ὁμως ἄγνωστο στόν ἀνύποπτο ἀκροατή πῶς ἐννοεῖ αὐτό τό θέμα ἕνας βουδδιστής λάμα (τά ἀντίστοιχο τοῦ γκουρού στόν ἰνδουϊσμό), ὁ ὁποῖος μιλάει γιά «σβήσιμο τοῦ ἐγώ». Τό βουδδιστικό λοιπόν «σβήσιμο τοῦ ἐγώ» σημαίνει νά ἀποβάλλει ὁ μαθητής τήν ψευδαίσθηση ὅτι ὑπάρχει ἕνα ξεχωριστό ἐγώ, ὅτι ὑπάρχει δηλαδή ἡ δυαδικότητα.

9. Ἀναφέραμε πρὸ ὀλίγου τόν ὄρο πνευματικότητα. Τόν χρησιμοποιοῦμε ἐμεῖς, συνοδευόμενο συνήθως ἀπό τό ἐπίθετο ὀρθόδοξη (ὀρθόδοξη πνευματικότητα). Εἶναι ὁμως ἀγαπημένος ὄρος καί ἀπό τούς δασκάλους καί ὀπαδούς τῆς Ν. Ἐ.

Πῶς νοοῦν τόν ὄρο αὐτόν; Ἡ πνευματικότητα (ἢ «νέα πνευματικότητα») διαφημίζεται σέ ἀντίθεση πρὸς τήν «παλαιά πνευματικότητα», δηλ. τόν Χριστιανισμό. Ἡ «νέα πνευματικότητα» κατηγορεῖ τήν παλαιά ὡς «χωριστική», διότι «τά δόγματα χωρίζουν».

(Τό τέλος στό ἐπόμενο).

ΝΤΙΣΚΟΡΝΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

τῆς κ. Ἐλένης Ἀνδρουλάκη

(α' μέρος)

1. Εἰσαγωγή

Οἱ 20^{ος} καί 21^{ος} αἰῶνες εἶδαν τή γέννηση ἀρκετῶν νέων θρησκείων, οἱ ὁποῖες διαφοροποιοῦνται σημαντικά ἀπό τίς παραδοσιακές θρησκείες τοῦ παρελθόντος. Τά νέα αὐτά θρησκευτικά ρεύματα βασίζονται σέ ἐναλλακτικές μορφές πνευματικότητας πού ἐπικεντρώνονται στόν ἑαυτό, τή φύση, τήν ἀναζήτηση. Πρόκειται γιά μεταμοντέρνες ἐκφράσεις θρησκευτικότητας, ὅπου ἡ ἀτομικότητα καί ἡ ὑποκειμενική ἐμπειρία ἔχουν πάρει τή θέση τῆς κοινότητας καί τῆς ἀπόλυτης, ἀποκεκαλυμμένης ἀλήθειας. Σοβαροί μελετητές χρησιμοποιοῦν τόν ὄρο «ἐπινοημένες θρησκείες», κάτι πού δείχνει ξεκάθαρα τήν ἀντίθεση αὐτῶν τῶν θρησκείων πρὸς τό Χριστιανισμό, ὁ ὁποῖος -ὡς γνωστόν- ἔχει νά κάνει μέ τήν θεία ἀποκάλυψη. Κάποιες ἀπό αὐτές τίς ἐναλλακτικές θρησκείες ἔχουν μικρή διάρκεια καί ἐπιρροή, ἐνῶ ἄλλες βρίσκουν ἐνθουσιώδεις ὀπαδούς καί ἐξαπλώνονται δυναμικά ἀκόμα καί μέσα σέ παραδοσιακές κοινωνίες. Γιά τίς περιπτώσεις ἐκεῖνες πού ἀνήκουν στό χῶρο τῶν καταστροφικῶν λατρειῶν, τά πράγματα εἶναι, φυσικά, ἰδιαίτερος ἀνησυχητικά.

Οἱ νέες ἐναλλακτικές θρησκείες ἔχουν κάποια ἀπό τά ἀκόλουθα χαρακτηριστικά:

1. Ἐγκόσμιο χαρακτήρα, πνευματικότητα πού στρέφεται στόν ἑαυτό, ἔλλειψη θρησκευτικῆς ἱεραρχίας, πεποιθήσεις βασισμένες στήν ἐπιστημονική φαντασία, χαλαρή ὀργανωτική δομή, πλουραλισμό, σχετικοποίηση, ἔλλειψη τοῦ κριτηρίου τῆς ἀληθείας¹.

1. Carole M. Cusack, *Invented Religions*, Ashgate, 2010, σελ. 9.

2. Ἐπικεντρώνονται γύρω ἀπό τή λατρεία παλαιῶν ἢ νέων, ἐπινοημένων θεοτήτων.

3. Ἀναμειγνύουν θρησκευτικά στοιχεῖα μέ τή μαζική κουλτούρα, ὅπως γιά παράδειγμα ἡ νεοεμφανισθεῖσα θρησκεία τῶν Jedi πού προέκυψε ἀπό τίς ταινίες *Star Wars*, ἢ ἡ θρησκεία τοῦ *Matrix* ἀπό τίς ταινίες *Matrix*, ἢ διάφορες νεοπαγανιστικές ὁμάδες πού χρησιμοποιοῦν καί ἐπηρεάζονται ἀπό τίς ἱστορίες καί ταινίες *Harry Potter*, Ἄρχοντα τῶν *Δαχτυλιδιῶν* καί τῆς λεγόμενης λογοτεχνίας τοῦ φανταστικοῦ.

4. Ἀποτελοῦν θρησκευτικές ἐκφράσεις πού δημιουργήθηκαν καί ὑπάρχουν ἀποκλειστικά ἢ σχεδόν ἀποκλειστικά στόν κυβερνο-χῶρο, δηλαδή γεννιοῦνται καί δραστηριοποιοῦνται κυρίως στό Διαδίκτυο ὅπου διανέμουν τά κείμενά τους, μοιράζονται πληροφορίες, ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους, κάνουν τά τελετουργικά τους, στρατολογοῦν νέους ὀπαδούς κ.τ.λ.

5. Ἀποτελοῦν παρωδίες θρησκείων καί διακρίνονται γιά τόν παράλογο χαρακτήρα τους, ὁ ὁποῖος ὅμως θεωρεῖται πνευματικά σημαντικός ἀπό τοὺς ὀπαδούς τους. Αὐτή ἢ προσέγγιση εἶναι μιά καθαρά μεταμοντέρνα προσέγγιση τῆς θρησκείας, ὅπου ἡ ἀστείότητα καί τό χιούμορ εἶναι μέρος τῆς θρησκευτικῆς πρακτικῆς.

2. Τό σύγχρονο περιβάλλον τῶν ἐπινοημένων θρησκείων

Οἱ νέες μορφές πνευματικότητας πού ἐστιάζονται στή φαντασία, τή μαζική κουλτούρα καί τόν ἀτομικό ἑαυτό ξεκίνησαν ὡς

θησκειές του περιθωρίου, μέ τήν ανάπτυξη ὅμως του Διαδικτύου, ἔχουν κατορθώσει νά διαδώσουν τίς ιδέες τους σέ ἀπίστευτο βαθμό. Πέτυχαν, ἄλλες περισσότερο, ἄλλες λιγότερο, τή διείδυση καί τήν ἐπιρροή του κοινωνικοῦ ἴσου μέσω τῶν ἱστοσελίδων τους πού συναγωνίζονται αὐτές τῶν μεγάλων παραδοσιακῶν θρησκειῶν, σέ τέτοια ἔκταση ὥστε, παρά τό πραγματικό τους μέγεθος, κατέληξαν νά κατέχουν πιά μιὰ θέση δίπλα στίς μεγάλες θρησκειές. Ποιός θά φανταζόταν ὅτι οἱ ὀπαδοί τῶν θρησκειῶν αὐτῶν θά ἔφταναν σέ λίγα μόλις χρόνια τό ποσοστό τῶν Βουδιστῶν; Αὐτά ἔδειξε ἔρευνα πού ἔγινε τό 2001 στήν Αὐστραλία². Ποιός θά φανταζόταν ὅτι κάποιοι νεοπαγανιστές θά ἔβαζαν στή θέση πύ παραδοσιακῶν θεοτήτων, εἰκόνες τῆς μαζικῆς κουλτούρας, στίς ὁποῖες συγκεντρώνονται γιά νά πετύχουν τούς στόχους τους κατά τή διάρκεια τῶν μαγικῶν τελετουργικῶν τους³; Καί φυσικά ποιός θά φανταζόταν, ὅτι καί Χριστιανοί ἀκόμη θά ἐπηρεάζονταν π.χ. ἀπό τόν Κώδικα Ντά Βίντσι ἢ ὅτι θά δημιουργοῦνταν κυβερνοθησκεία γιά Χριστιανούς-goth⁴;

Οἱ νέες ἐναλλακτικές θρησκειές εἶναι τά παράγωγα μιᾶς νέας κοινωνίας πού χαρακτηρίζεται ἀπό ἀκραία ἐκκοσμίκευση καί συγκρητισμό, ἀτομισμό καί ὑπερκαταναλωτισμό. Σήμερα, στό ὄνομα τῆς «ἀναζήτησης», καταναλώνουμε πολιτισμούς, πνευματικότητες καί θρησκειές σάν νά ἦταν προϊόντα. Ἀπό τή δεκαετία του '50, οἱ πιστοί ἄρχισαν σταδιακά νά μεταλλάσσονται σέ καταναλωτές. Ἰδιαίτερα δημοφιλή προϊόντα, τό ἀπόκρυφο, τό μαγικό, τό ἐκκεντρικό. Στόν 20^ο αἰώνα, ἡ ἐκκοσμίκευση ἔφτασε σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε τό ἱερό νά διαχωριστεῖ ἀπό τή θρησκεία. Ἡ θρησκεία ἔγινε μόνο μιὰ ἀπό τίς πηγές του ἱεροῦ,

ἐνῶ πολλές νέες πηγές ἐμφανίστηκαν, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ ἐπιστημονική φαντασία, οἱ ὑπερήρωες τῶν κόμικς καί ἄλλων ταινιῶν καί οἱ ρόκ στάρς⁵. Στίς ἀρχές του 21^{οῦ} αἰώνα, κατά γενική ὁμολογία τῶν μελετητῶν, τό σύγχρονο θρησκευτικό τοπίο εἶναι πολύ διαφορετικό ἀπό ἐκεῖνο του προηγούμενου ἢ του πρό-προηγούμενου αἰώνα. Ὁ ἑαυτός δέν κατανοεῖται πιά ὡς μέρος τῆς κοινότητος, ἀλλά ἔχει ἀξία ὡς ἄτομο καί ἔτσι ἡ πίστη ἔχει γίνει ἰδιωτική ὑπόθεση. Οἱ ἄνθρωποι πιστεύουν σέ ὅποιο «θεό» διαλέξουν αὐτοῖ ἢ ἀσκοῦν τήν πίστη τους ἀπομονωμένα, ἐγκεντρικά, ὅπως, ὅποτε καί ὅπου τούς βολεύει. Οἱ νέοι πιστοί εἶναι τραγικές, ἀπρόσωπες φιγούρες πού συχνά μετέχουν μέ ἄλλους θλιβερούς, ἀπρόσωπους ἀγνώστους σέ ἐναλλακτικές θρησκευτικές συναθροίσεις στό Διαδίκτυο, ὅπου «ζοῦν» μιὰ συνολική εἰκονική ζωή, κοινωνική, προσωπική καί θρησκευτική.

Πέρα ἀπό τίς πολυάριθμες ἔρευνες γιά τήν ἐπίδραση γενικά του Διαδικτύου στή ζωή τῶν ἀνθρώπων, ἔχουμε πλέον καί σοβαρές ἀκαδημαϊκές ἔρευνες στό ἐξωτερικό γιά τίς νέες, ἐναλλακτικές θρησκειές. Τό κίνημα τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἔδωσε μιὰ πνευματική μήτρα, ἀπό ὅπου οἱ «ἀναζητητές» μποροῦσαν νά διαλέξουν πεποιθήσεις καί πρακτικές ἀπό διαφορετικές παραδόσεις, συχνά καί ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες μεταξύ τους. Ὅλες οἱ θρησκειές καί οἱ πνευματικοὶ δρόμοι παρουσιάστηκαν ἐξίσου ἔγκυροι καί τό μόνο πού χρειαζόταν ἦταν νά βρεῖ ὁ καθένας τή δική του ἀλήθεια. Καί ποιά εἶναι ἡ προσωπική ἀλήθεια; Ὅ,τι ἀρέσει στόν καθένα καί ὅ,τι φαίνεται νά ἔχει κάποιο ἀποτέλεσμα γιά ἐκεῖνον. Ὁ καθένας, μικρός ἢ μέγας, μπορεῖ νά κάνει τό προσωπικό του ταξίδι ἀναζήτησης καί νά ἀσπαστεῖ μιὰ νέα πίστη μέσα ἀπό ἀναζητήσεις καί συζητήσεις στό Διαδίκτυο, τή μελέτη βιβλίων καί ἐντύπων, τή συμμετοχή

2. http://users.esc.net.au/~nhabel/lectures/Yoda_Goes_to_the_Vatican.pdf.

3. ἐνθ. ἀνωτέρω.

4. Δημιουργήθηκε τό 1997.

5. *Invented Religions*, ἐνθ. ἀνωτέρω, σελ. 10.

σέ σεμινάρια και φεστιβάλ και την αγορά αποκραυφιστικών προϊόντων. Σέ ένα τέτοιο περιβάλλον άνθισαν οι νέες θρησκείες που θα παρουσιάσουμε εδώ.

3. Ντισκορντιανισμός

Ο Ντισκορντιανισμός θεωρείται ως «ή θεμελιώδης θρησκευτική εμπειρία του μεταμοντερνισμού»⁶, «μιά μοντέρνα θρησκεία βασισμένη στο χάος», ένα «μονοπάτι» του σύγχρονου Παγανισμού⁷. Καθοριστική στην ανάπτυξη του υπήρξε η επιρροή του Βουδισμού Ζέν, του Ταοϊσμού, του κινήματος των Beat⁸ και της μαζικής κουλτούρας. Ο Ντισκορντιανισμός ιδρύθηκε στην Καλιφόρνια γύρω στο 1958 από τον Kerry Thornley⁹ και τον Greg Hill¹⁰ και έχει χαρακτηριστεί ως «παρωδία θρησκείας». Στην πραγματικότητα, ο Ντισκορντιανισμός συνιστά ένα νέο θρησκευτικό κίνημα που βασίζεται στη λατρεία της θεάς Έριδας (στά Λατινικά Ντισκόρντια) και χρησιμοποιεί τη φαντασία και το χιούμορ για να τιμήσει την αρχή του Χάους. Νά τονιστεί ότι «οι Ντισκορντιανοί έχουν βρει στέγη στον νεοπαγανισμό και έχουν αναπτύξει μια περίπλοκη θεολογική θέση που κρύβεται κάτω από τον χιουμοριστικό και αναρχικό τόνο του κλασσικού ιερού κειμένου τους, της Principia Discordia»¹¹, της «Βίβλου» του Ντισκορντιανισμού, που γράφτηκε από τον Greg Hill. Η «Principia

Discordia»¹² ή «Πώς βρήκα τη Θεά και τί της έκανα όταν τη βρήκα» «προτείνει την άνοησία ως σωτηρία», δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στην έννοια του χάους. Μέσα από έξυπνο, αλλά συχνά και κακόγουστο, χυδαίο χιούμορ, τό βασικό κείμενο του Ντισκορντιανισμού προσπαθεί μέσα από την παρωδία να περάσει «την ιδέα ότι η έννοια του Χάους, της Α-ταξίας είναι τόσο σημαντική και αναπόφευκτη όσο και η έννοια της Τάξης»¹³. Οι Ντισκορντιανοί επικεντρώνονται λοιπόν στην άταξία, την οποία συμβολίζουν με ένα χρυσό μήλο με τη λέξη Καλλίστη, γραμμένη επάνω. Σύμφωνα με τον αρχαιοελληνικό μύθο που ασπάζεται ο Ντισκορντιανισμός, η θεά Έρις, θυμωμένη που δεν την είχαν προσκαλέσει στο γάμο του Πηλέα με τη Θέτιδα¹⁴, έριξε στη συγκέντρωση των θεών ένα χρυσό μήλο με την επιγραφή Καλλίστη για να δοθεί στην πιο όμορφη. Έτσι άρχισε η έριδα μεταξύ των θεών, όποτε ο Δίας αφήνει την απόφαση στον Πάρη. Ο Πάρης, όμως, δωροδοκείται από την Αφροδίτη ή οποία του προσφέρει την πιο όμορφη γυναίκα στη γη κι έτσι εκείνος δίνει τό μήλο στην Αφροδίτη, με συνέπεια την έναρξη του Τρωικού πολέμου. Στην Ντισκορντιανή φιλοσοφία τό χάος αποτελεί τη βάση των πάντων, τη «Φυσική Κατάσταση» και μάλιστα θεωρούν ακόμα και την τάξη ως έκφραση του χάους. Την τάξη τη συμβολίζουν με ένα πεντάγωνο. Τό πεντάγωνο μαζί με τό χρυσό μήλο τοποθετημένα σέ ένα φόντο τύπου γίν-γιανγκ, είναι τό ιερό σύμβολο του Ντισκορντιανισμού, γνωστό ως Ίερό Χάος. Η φιλοσοφία τους είναι ότι η τάξη και η άταξία πρέπει να συνυπάρχουν για να υπάρχει ισορροπία. Οι λάτρεις της θεάς Έριδας, οι οποίοι είχαν εμπειρίες της θεάς μέσω αποκαλύψεων, οραμάτων και της

6. <http://pagantheologies.pbworks.com/w/page/13622025/Discordianism%20and%20Thelema>.

7. Χαρίτα Μήνη, *Νεοπαγανισμός*, Αρχέτυπο, 2000, σελ. 33.

8. Πρόκειται για κίνημα που δραστηριοποιήθηκε στην Αμερική τις δεκαετίες του 1950 και 1960 και χαρακτηριζόταν από τον πειραματισμό στο χώρο της λογοτεχνίας, την επαναστατικότητα, τη στροφή στην εναλλακτική θρησκευτικότητα, τό Βουδισμό, τη χρήση ναρκωτικών κ.ά.

9. Γνωστό ως «Omar Khayyam Ravenhurst» ή «Lord Omar».

10. Γνωστό ως «Malaclypse the Younger» ή «Mal-2», («Μαλακλύψ ο Νεώτερος»).

11. *Invented Religions*, ένθ. ανωτέρω, σελ. 1-2.

12. δηλαδή «Πρωταρχική Διαφωνία».

13. <http://discordiagr.blogspot.com/p/blog-page.html>.

14. Αυτό θεωρείται σημαντικό στην ιστορία του Ντισκορντιανισμού και ονομάζεται «Η Αρχική Προσβολή».

θεικῆς της ἔμπνευσης, ὀνομάζονται «Φύλακες τοῦ Ἱεροῦ Χάους»¹⁵.

Ὁ Ντισκορντιανισμός, ὅπως προαναφέρθηκε, ἰδρύθηκε στά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ 1960 στήν Καλιφόρνια σέ μιά αἴθουσα μπόουλινγκ ὅπου δύο νέα παιδιά, ὁ 19χρονος Kerry Thornley καί ὁ 16χρονος Greg Hill, πού εἶχαν ἀπορρίψει τό Χριστιανισμό¹⁶, ἤρθαν σέ ἐπαφή μέ τή θεά Ἐριδα, ἡ ὁποία τούς ἀποκάλυψε τό ἱερό σύμβολό της, τό Ἱερό Χάος. «Τήν πέμπτη νύχτα μετά τήν ἀποκάλυψη, ὁ καθένας τους, εἶδε ἕνα ζωντανό ὄνειρο μέ μιά λαμπρή γυναίκα πού εἶχε μάτια ἀπαλά σάν πούπουλα καί βαθιά ὅσο ἡ ἴδια ἡ αἰωνιότητα, καί γιά σῶμα ἕναν ὑπέροχο χορό ἀτόμων καί κόσμων. Πυροτεχνήματα καθαρῆς ἐνέργειας σχημάτιζαν τά ξέπλεκα μαλλιά της καί οὐράνια τόξα ὑλοποιούνταν καί διαλύονταν, καθώς μιλοῦσε μέ ζεστή καί εὐγενική φωνή. “Ἐχω ἔρθει γιά νά σᾶς πῶ πῶς εἶστε ἐλεύθεροι. Πολλές γενιές πρίν, ἄφησα τόν ἄνθρωπο, ὥστε νά ἐξελιχθεῖ. Γυρίζω τώρα γιά νά βρῶ αὐτή τήν ἐξέλιξη νά πλησιάζει στήν ὀλοκλήρωσή της, μά νά ἐπιβραδύνεται ἀπό φόβο καί παρανόηση. Χτίσατε γιά τούς ἑαυτούς σας ψυχικές πανοπλίες, θωρακιστήκατε μέσα τους, ἡ ὄρασή σας εἶναι περιορισμένη, οἱ κινήσεις σας ἄτσαλες καί ἐπίπονες, τό πνεῦμα σας καμένο ἀπό τόν ἥλιο. Ἐγώ εἶμαι τό χάος... Εἶμαι τό πνεῦμα πού κάνει τά παιδιά καί τούς κλόουν σας νά γελοῦν μέ εὐτυχισμένη ἀναρχία. Ἐγώ εἶμαι τό χάος. Εἶμαι ζωντανή καί σᾶς λέω πῶς εἶστε ἐλεύθεροι!”¹⁷.

Ὁ Ντισκορντιανισμός, μιά «θρησκεία βασισμένη στή Θεά τῆς σύγχυσης», «θεωρεῖται ἀναπόσπαστο μέλος τοῦ κινήματος τοῦ Chaos Magic»¹⁸, δηλαδή τῆς Χαοτικῆς Μαγείας. Ἡ Χαοτική Μαγεία ἢ Μαγεία τοῦ

Χάους ἔχει χαρακτηριστεῖ «τό νεότερο καί γρηγορότερα ἀναπτυσσόμενο μαγικό ρεῦμα»¹⁹, ἕνα «ἀνοιχτό σύστημα μαγείας» πού βασίζεται στήν ἀπουσία δόγματος καί κανόνων. Ὁ χαοτικός ἀλλάζει κατά βούληση τά διάφορα μοντέλα μαγείας, δημιουργεῖ ὁ ἴδιος τούς κανόνες, χρησιμοποιεῖ ὅπως ἐπιλέγει -αὐτούσιες ἢ τροποποιημένες- ὅσες παραδοσιακές πρακτικές θέλει, παίρνοντας κάθε φορά τό στοιχεῖο πού τοῦ ἀρέσει καί τόν ἐξυπηρετεῖ. Ὅπως λένε οἱ ἴδιοι οἱ ἀποκρυφιστές, «ἡ Χαοτική Μαγεία εἶναι ἐκλεκτική» καί ὁ ἐκλεκτικός συλλέγει διάφορες «ἀλήθειες» ἀπό τά διάφορα συστήματα, ἀφοῦ θεωρεῖ ὅτι δέν ὑπάρχει μιά ἀλήθεια. «Τίποτα δέν εἶναι ἀληθινό. Ὅλα ἐπιτρέπονται. Τό ἴδιο τό “ἐγώ” εἶναι μιά ψευδαίσθηση! Δέν ὑπάρχει σταθερό “ἐγώ”... Γιά τόν χαοτικό μάγο λοιπόν τό σύμπαν εἶναι ἕνα μέρος συνεχῶς μεταβαλλόμενο χωρίς ὅρια καί χωρίς περιορισμούς, ὅπου τά πάντα εἶναι δυνατόν νά συμβοῦν. Ὅτιδήποτε συλλάβει ὁ ἀνθρώπινος νοῦς εἶναι ἱκανός καί νά τό πραγματοποιήσει! Ἡ ἀποβολή τῶν συμβατικῶν πεποιθήσεων καί νοοτροπιῶν γύρω ἀπό τόν ἑαυτό του καί τήν κοινωνία εἶναι σημαντικό κομμάτι γιά τόν χαοτικό μάγο. Ὅσο λιγότερο δεμένος εἶναι κάποιος μέ τίς πεποιθήσεις του, τόσο πιο εὐκολο εἶναι γιά αὐτόν νά τίς ἀλλάξει ἢ νά τίς τροποποιήσει ὅταν αὐτό κρίνεται ἀπαραίτητο. Ἡ πίστη σέ μαζικές συμβατικές ἀντιλήψεις εἶναι ἱκανή νά δεσμεύει τήν ἐνέργειά μας, ἔτσι στόχος τοῦ χαοτικοῦ μάγου εἶναι νά κρατάει ἐλεύθερη καί ἀδογματιστή τήν πίστη του. Ἡ προσωπική ἐμπειρία εἶναι τό κυρίαρχο στοιχεῖο στό ταξίδι τῆς ἀναζήτησης τῆς μαγικῆς δύναμης. Ὁ ὑποψήφιος δέν πρέπει νά ἐμπιστευεῖται κανέναν ἑτερόκλητο γκουρού καί ὁδηγός του πρέπει νά εἶναι ὁ ἴδιος τοῦ ὁ ἑαυτός»²⁰.

(Τό τέλος στό ἐπόμενο)

15. Keepers of the Sacred Chao (KSC).

16. *Invented Religions*, ἔνθ. ἀνωτέρω, σελ. 46.

17. <http://discordiagr.blogspot.com/p/blog-page.html> καί Principia Discordia online, 5η ἐκδοση.

18. <http://discordiagr.blogspot.com/p/blog-page.html>.

19. <http://astrikiprovoli.blogspot.com/2011/09/illuminates-of-thanateros.html> (τοῦ Φοίβου Καλφόπουλου).

20. ἔνθ. ἀνωτέρω.

ΠΩΣ ΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΟ «ΚΥΒΕΡΝΩΝ ΣΩΜΑ» ΑΠΟ ΕΝΑ ΝΟΜΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

τῆς κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους τοῦ Π.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

Ἡ «Σκοπιά» τῆς 15-1-01 ἔχει ὡς θέμα τῆ διαφορά τοῦ «Κυβερνῶντος Σώματος» τῆς ἀπό ἓνα Νομικό Σωματεῖο.

2001, «Σκοπιά» 15-1-01, σελ. 28, 29: «Οι ετήσιες συνελεύσεις τῆς Βιβλικῆς καὶ Φυλλαδικῆς Εταιρίας Σκοπιά τῆς Πενσυλβανίας διεξάγονται ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1885. Ὄταν ἡ σύναξη τῶν Χρισμένων Χριστιανῶν ἦταν σε εξέλιξη, στὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνα, τὰ μέλη καὶ οἱ υπεύθυνοὶ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ σωματείου εἶχαν οὐράνια ἐλπίδα. Στὴν πραγματικότητα, αὐτὸ ἴσχυε σχεδὸν ἀνέκαθεν. Ὑπῆρξε μία ἐξαίρεση. Τὸ 1940 ὁ Χέιντεν Κ. Κόβινγκτον, ὁ τότε νομικός σύμβουλος τῆς Εταιρίας ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπὸ τὰ «ἄλλα πρόβατα» ποὺ ἔχουν τὴν ἐπίγεια ἐλπίδα, ἐκλέχθηκε μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς Εταιρίας. Ὑπηρέτησε ὡς ἀντιπρόεδρος τῆς Εταιρίας ἀπὸ τὸ 1942 ὡς τὸ 1945. Τότε ὁ ἀδελφός Κόβινγκτον παραιτήθηκε ἀπὸ μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου... ἦταν θέλημα τοῦ Ἰεχωβά, **δηλαδὴ νὰ εἶναι ὅλα τὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου... χρισμένοι Χριστιανοί**»¹.

Στὸ κείμενο αὐτὸ ἡ «Σκοπιά» παρουσιάζει τὴν ἐκλογή τοῦ προεδρείου τῶν δύο σωματείων –Πενσυλβανίας καὶ Νέας Ὑόρκης- συνοπτικά καὶ ἀπλοποιημένα. Ὅμως τὰ γεγονότα δὲν εἶναι τόσο ἀπλά. Διαβάζουμε ἀπὸ τὸ βιβλίό τῆς:

1993, Διαγγελεῖς τῆς Βασιλείας, σελ. 90, 91: «Τὸ ἀπόγευμα τῆς 13^{ης} Ἰανουαρίου 1942, πέντε ἡμέρες μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ρόδερφερντ ὅλα τὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τόσοσιν τοῦ ἐνός σωματείου ὅσο καὶ τοῦ ἄλ-

λου συνεδρίασαν στὸ Μπρούκλιν, στὸ Μπέθελ. Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Εταιρίας, ὁ 36χρονος Νάθαν Ο. Νόρ, εἶχε προτείνει **νὰ ζητήσουν εὐλικρινὰ θεϊκὴ σοφία μέσωσ προσευχῆς καὶ στοχασμοῦ...**

Ἡ συνεδρίαση ἀρχισε με προσευχὴ καὶ ἐπειτὰ ἀπὸ προσεκτικὴ εξέταση τῶν πραγμάτων ἐκλέχθηκε ὁμόφωνα πρόεδρος καὶ τῶν δύο σωματείων ὁ ἀδελφός Νόρ καὶ ἀντιπρόεδρος ὁ 30χρονος Χέιντεν Κ. Κόβινγκτον, ὁ δικηγόρος τῆς Εταιρίας. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1945, ὁ ἀδελφός Κόβινγκτον προσφέρθηκε ἐκούσια νὰ πάψει νὰ ὑπηρετεῖ ὡς ἀντιπρόεδρος τῆς «Βιβλικῆς καὶ Φυλλαδικῆς Εταιρίας Σκοπιά» (τῆς Πενσυλβανίας), ἐξηγώντας ὅτι ἐπιθυμοῦσε με αὐτὸ ποὺ τότε κατανοοῦσαν πὼς ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Ἰεχωβά γιὰ ὅλα τὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ τοὺς υπεύθυνους **-νὰ εἶναι δηλαδὴ χρισμένα ἀπὸ τὸ πνεῦμα Χριστιανοί** ἐνῶ ἐκεῖνος δήλωσε ὅτι ἀνήκε στα «ἄλλα πρόβατα».

Κατ' ἀρχὴν, ὁ Κόβινγκτον ἦταν δικηγόρος τῆς ἐταιρίας καὶ πρὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὡς ἀντιπρόεδρου. Ἐν συνεχείᾳ βλέπουμε τὸν Νάθαν Ο. Νόρ μαζί με ὅλα τὰ μέλη καὶ τῶν δύο σωματείων νὰ ζητοῦν μέσωσ προσευχῆς ἀπὸ τὸν Ἰεχωβά «θεϊκὴ σοφία» γιὰ τίς ἐκλογές. Ἐτσι λοιπὸν μέσωσ «θεϊκῆς ἐμπνεύσεως», ἐκλέχθηκαν ὁμόφωνα, πρόεδρος ὁ Νάθαν Ο. Νόρ καὶ ἀντιπρόεδρος ὁ νομικός σύμβουλος τῆς ἐταιρίας ὁ Χ. Κ. Κόβινγκτον. Τὸ 1945 ὁ Κόβινγκτον προσφέρθηκε ἐκούσια νὰ πάψει νὰ ὑπηρετεῖ ὡς ἀντιπρόεδρος τῆς «Βιβλικῆς καὶ Φυλλαδικῆς Εταιρίας Σκοπιά τῆς Πενσυλβανίας», ἐξηγώντας ὅτι ὅπως κατανοοῦσαν τότε, ὅλα τὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβου-

1. Οἱ ὑπογραμμίσεις, δικές μας.

λίου έπρεπε νά είναι χρισμένοι Χριστιανοί, ένω έκείνος δήλωνε ότι ανήκε στα «άλλα πρόβατα». Από τά παραπάνω κείμενα τών «Μαρτύρων του Ίεχωβά» προκύπτουν δύο συμπεράσματα:

Ή ό Ίεχωβά έκανε λάθος υπόδειξη ως προς τήν έκλογή του προεδρείου ή οί εκλέκτορες απέυθυναν τήν «προσευχή» τους κάπου άλλο...

Τό γεγονός πάντως είναι ότι ό Κόβινγκτον επί 3 χρόνια μετά τήν «θεική» υπόδειξη υπηρέτησε ως αντιπρόεδρος, έως ότου «άντελήφθη» ότι ανήκε στα «άλλα πρόβατα»...

Σέ άλλο σημείο διαβάζουμε:

«Ο Λάϊμαν Α. Σουίνγκλ αντικατέστησε τον Χέιντεν Κόβινγκτον... ενώ ο Φρέντερικ Γ. Φραντς εκλέχθηκε αντιπρόεδρος...».

Ερώτημα: ποιός ήταν ό εκλέκτορας πού τοποθέτησε στήν θέση του Κόβινγκτον, τόν νέο αντιπρόεδρο καί κάτω από ποιά καθοδήγηση; Πάλι θεική; Πάλι λανθασμένη; Η άπάντηση αναμένεται από «τόν πιστό καί φρόνιμο δούλο».

Καί τό κείμενο του 1993 συνεχίζει:

«... στις 2 Οκτωβρίου 1944 στο Πίτσμπουργκ, τα μέλη του Σωματείου νιοθέτησαν έξι αποφάσεις με τις οποίες τροποποιούσαν το καταστατικό.

Το καταστατικό προηγουμένως προέβλεπε ότι δικαίωμα ψήφου είχαν όσοι συνεισέφεραν χρήματα για το έργο της Εταιρίας, η τρίτη τροποποίηση καταργούσε αυτόν τον όρο. Μία έκθεση έλεγε: Τα μέλη της Εταιρίας θα περιορίζονταν το πολύ σε 500...

Μετά την ιστορική ετήσια συνέλευση του 1944 παρέμεινε ένα ζωτικό ερώτημα. Εφόσον το Κ. Σ.² ήταν τότε σχεδόν ταυτόσημο με το επταμελές διοικητικό συμβούλιο του σωματείου της Πενσυλβανίας, μήπως αυτό σήμαινε ότι το Κ. Σ. δεν θα μπορούσε ποτέ να περιλαμβάνει πάνω από επτά χρισμένους Χριστιανούς;

2. Σ.τ.Σ.: Κυβερνών Σώμα.

Επιπλέον, εφ' όσον το διοικητικό συμβούλιο εκλέγεται από τα μέλη του σωματείου, μήπως τα μέλη του σωματείου εξέλεξαν τα μέλη του Κ. Σ. κάθε χρόνο στην ετήσια συνέλευση; Είναι τα μέλη και οι υπεύθυνοι του διοικητικού συμβουλίου της Βιβλικής και Φυλλαδικής Εταιρίας Σκοπιά της Πενσυλβανίας ένα και το αυτό με τα μέλη του Κ. Σ. ή είναι κάτι διαφορετικό;

Αυτά τα ερωτήματα απαντήθηκαν στην ετήσια συνέλευση την 1^η Οκτωβρίου 1971... ένας από τους ομιλητές επισήμανε ότι το Κ. Σ. του «πιστού και φρόνιμου δούλου» προηγήθηκε κατά εκατοντάδες χρόνια της Βιβλικής και Φυλλαδικής Εταιρίας Σκοπιά της Πενσυλβανίας (Ματθαίος 24: 45-47). Ένα Κ. Σ. συγκροτήθηκε την Πεντηκοστή του 33 Κ. Χ.³ πάνω από 18 αιώνες προτού συσταθεί το σωματείο της Πενσυλβανίας. Στην αρχή το κυβερνών σώμα αποτελούνταν, όχι από 7 άνδρες, αλλά από 12 αποστόλους. Προφανώς, ο αριθμός του διευρύνθηκε αργότερα, διότι οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι της Ιερουσαλήμ αναλαμβάνουν την ηγεσία (πράξεις, 15: 2)».

Όμως, ό Ίησους Χριστός τήν Πεντηκοστή, τό 33 μ.Χ. δέν ίδρυσε κανένα «κυβερνών σώμα», ή κάποια... ήγεσία, αλλά ίδρυσε τήν Έκκλησία Του, τό Σώμα Του, μέ κεφαλή τόν Ίδιο.

Καί συνεχίζει τό κείμενο:

«Το 1971 ο ίδιος ομιλητής εξήγησε ότι τα μέλη της Εταιρίας Σκοπιά δεν μπορούσαν να εκλεγούν τα μέλη του χρισμένου Κ. Σ. Γιατί; Διότι, είπε, “το κυβερνών σώμα της τάξης του δούλου δεν διορίζεται από κανένα άνθρωπο. Διορίζεται από τον Ιησού Χριστό, την Κεφαλή της αληθινής Χριστιανικής εκκλησίας και Κύριο της τάξης του πιστού και φρόνιμου δούλου”. Σαφώς λοιπόν τα μέλη του Κ. Σ. δεν μπορούν να εκλεγονται από τα μέλη οποιουδήποτε νομικού σωματείου. Σε εκείνη την αξέχαστη ετήσια συνέλευση του 1971, έγινε σαφής διαχωρι-

3. Σ.τ.Σ.: Κοινή Χρονολογία.

σμός ανάμεσα στα χρισμένα με το πνεύμα μέλη του Κ. Σ. και στα μέλη του διοικητικού συμβουλίου του σωματείου της Πενσυλβανίας. **Ωστόσο, τα μέλη του Κ. Σ. συνέχισαν να υπηρετούν ως μέλη και υπεύθυνοι του διοικητικού συμβουλίου της Εταιρίας.**

Σήμερα, όμως, τίθεται το ερώτημα: Υπάρχει κάποιος Γραφικός λόγος για τον οποίον θα πρέπει τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου της Βιβλικής και Φυλλαδικής Εταιρίας Σκοπιά της Πενσυλβανίας να είναι μέλη του Κ. Σ.; Η απάντηση είναι όχι. Το σωματείο της Πενσυλβανίας δεν είναι το μοναδικό νομικό πρόσωπο που χρησιμοποιούν οι μάρτυρες του Ιεχωβά. Υπάρχουν και άλλα. Ένα από αυτά είναι η Βιβλική και Φυλλαδική Εταιρία Σκοπιά της Νέας Υόρκης. Στη Βρετανία χρησιμοποιείται ο Διεθνής Σύλλογος Σπουδαστών της Γραφής. Σε άλλες χώρες χρησιμοποιούνται άλλα νομικά πρόσωπα, για την προώθηση των συμφερόντων της Βασιλείας. Όλα βοηθούν αρμονικά και συμβάλλουν στη διακήρυξη των καλών νέων σε όλη τη γη... αυτά τα νομικά πρόσωπα κατευθύνονται θεοκρατικά και χρησιμοποιούνται από το Κ. Σ.».

Σελ. 31: «Στο τέλος της ετήσιας συνέλευσης... 7 Οκτωβρίου 2000, ο αδελφός Μπαρ είπε στο ακροατήριο ότι πρόσφατα ορισμένα μέλη του Κυβερνώντος Σώματος... που υπηρετούσαν ως μέλη και υπεύθυνοι διοικητικών συμβουλίων παραιτήθηκαν εθελοντικά από τα διοικητικά συμβούλια όλων των σωματείων που χρησιμοποιεί ο πιστός και φρόνιμος δούλος στις Ηνωμένες Πολιτείες. Στην θέση τους εκλέχθηκαν αδελφοί από την τάξη των άλλων προβάτων. Αυτή η απόφαση είναι πράγματι επωφελής. Δίνει στα μέλη του Κυβερνώντος Σώματος την δυνατότητα να δαπανούν περισσότερο χρόνο προετοιμάζοντας την πνευματική τροφή και φροντίζοντας με άλλους τρόπους για τις πνευματικές ανάγκες της παγκόσμιας αδελφότητας».

Μεγάλη πρόοδος φαίνεται ότι έλαβε χώρα στους κόλπους της εταιρίας. Ορισμένα χρισμένα μέλη του Κυβερνώντος Σώματος

παραιτήθηκαν εθελοντικά για να αναλάβουν όχι πλέον διοικητικές αρμοδιότητες, όπως κατείχαν στα συμβούλια των άλλων σωματείων, αλλά τις πνευματικές ανάγκες παγκόσμια. Στη θέση αυτών εκλέχθηκαν άτομα του «πολλού ὄχλου». Φυσικά δεν είναι δύσκολο να κατανοήσει ο αναγνώστης, πρώτον, ότι δεν παραιτήθηκαν μόνοι τους, αλλά άλλοι αποφάσισαν την απομάκρυνσή τους και δεύτερον, εάν υπάρχουν ακόμη εν ζωή είναι τουλάχιστον 110 ετών ο νεώτερος με όλα τα συνακόλουθα της ηλικίας τους.

2008, «Σκοπιά» 15-5-08, σελ. 29: «Πως είναι οργανωμένο το Κυβερνών Σώμα».

«ΤΟ ΚΥΒΕΡΝΩΝ ΣΩΜΑ των Μαρτύρων του Ιεχωβά αποτελείται από αφιερωμένους άντρες οι οποίοι είναι χρισμένοι υπηρέτες του Θεού. Αυτοί ενεργούν ως εκπρόσωποι της τάξης του πιστού και φρόνιμου δούλου, ο οποίος έχει την ευθύνη να παρέχει πνευματική τροφή, καθώς επίσης να δίνει κατεύθυνση και ώθηση στο έργο της Βασιλείας σε όλη τη γη (Ματθαίος 24:12, 12, 45-47). Οι συναθροίσεις του Κυβερνώντος Σώματος διεξάγονται κάθε εβδομάδα, συνήθως την Τετάρτη. **Τα μέλη του Κυβερνώντος Σώματος υπηρετούν επίσης σε διάφορες επιτροπές.** Όσον αφορά τη φροντίδα των συμφερόντων της Βασιλείας, όπως περιγράφεται εν συντομία στη συνέχεια.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΩΝ: Αυτή η επιτροπή απαρτίζεται από το συντονιστή κάθε μιας από τις άλλες επιτροπές... Η συγκεκριμένη επιτροπή διασφαλίζει την ομαλή και αποτελεσματική λειτουργία όλων των επιτροπών.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ: Στους αδελφούς αυτής της επιτροπής έχει ανατεθεί η επίβλεψη των διευθετήσεων αναφορικά με την προσωπική και πνευματική εμπειρία των μελών της παγκόσμιας οικογένειας Μπέθελ...

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ: Αυτή η επιτροπή επιβλέπει την εκτύπωση, την έκδοση και την αποστολή των Γραφικών εντύπων παγκόσμια...

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

ΟΤΑΝ Η ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΥΡΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΥΝΑΝΤΙΟΥΝΤΑΙ

Διαπιστώνουμε συχνά πώς, ιδιαίτερα τις ημέρες μεγάλων Δεσποτικών και Θεομητορικών εορτών, όπαδοί της «Ελευθέρας Αποστολικής Εκκλησίας Πεντηκοστής» αφήνουν την έφημερίδα τους, «Χριστιανισμός», σε πολυκατοικίες και άλλα σημεία με σκοπό την παγίδευση ανύποπτων πολιτών στις κακοδοξίες τους.

Τό ίδιο συμβαίνει και με τούς «Μάρτυρες

του Ίεχωβά», οι οποίοι γεμίζουν τά γραμματοκιβώτια με έπιστολές πού καλούν ανύποπτους πολίτες σε συγκεντώσεις και ιδιαίτερα στή λεγόμενη «ανάμνηση», μέ την εύκαιρία της έορτής του Πάσχα.

Έπίσης, ή «έκκλησία» της Σαηεντολογίας ακολουθώντας παρόμοια πρακτική -της παγίδευσης ανυποψίαστων ανθρώπων-, σποραδικά μέν, σε τακτά διαστήματα δέ, άρχισε νά τοποθετεί διαφημιστικά φυλλάδιά της, έκτός από τά παρμπρίζ σταθμευμένων αυτοκινήτων, και σε εισόδους

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ: ...επίβλεψη του έργου κηρύγματος... επιβλέπει την προετοιμασία της Διακονίας Μας της Βασιλείας...

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ: ...επιβλέπει την εκπαίδευση που παρέχεται στις συνελύσεις και στις συναθροίσεις. Ετοιμάζει πνευματικά προγράμματα για τα μέλη της οικογένειας Μπέθελ και επιβλέπει διάφορες σχολές όπως η Σχολή Γαλαάδ και η Σχολή Υπηρεσία Σκαπανέα...

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ: Αποτελεί ευθύνη αυτής της επιτροπής να επιβλέπει τη διατύπωση της πνευματικής τροφής σε γραπτή μορφή ώστε να εκδίδεται και να διανέμεται στους ομοθρήσκους μας και στο ευρύ κοινό... απαντάει σε Γραφικά ερωτήματα και εγκρίνει ύλη όπως σενάρια δραμάτων και σχέδια ομιλιών. Επίσης επιβλέπει το μεταφραστικό έργο που επιτελείται παγκόσμια. Με αυτόν τον τρόπο, το Κυβερνών Σώμα είναι οργανωμένο για να ασκεί ηγεσία όπως το κατευθύνει ο Ίεχωβά μέσω του αγίου Πνεύματος».

Είναι σαφές ότι, και στίς δύο αυτές «Σκοπιές», τίς όποιες διαβάσαμε, τό βαθύτερο

νόημα είναι τό αιώνιο πρόβλημα της εταιρίας των 144.000 χρισμένων.

Έπί σειρά 130 περίπου χρόνων από της ίδρύσεως της εταιρίας, όλο και κάποιος νέος Γραφικός λόγος εμφανίζεται και αλλάζει τίς προηγούμενες διδασκαλίες. Η περίφημη θύρα για τή Βασιλεία των Ουρανών ανοίγει και κλείνει κατά πώς βούλεται ή έκάστοτε «προφητική τάξη» της οργανώσεως. Οί «λάμπεις του νέου φωτός» κάθε φορά άστράφτουν για νά σβήσουν σε λίγο.

Ξαφνικά άρχισε νά αυξάνει τό «πιστό υπόλοιπο», διότι προηγήθηκε ή πτώση των πιστών οί όποιοι έγιναν άπιστοι. Οί όπαδοί όφείλουν νά τρώγουν τήν «τροφή» τήν «ώραία και πνευματική» πού τούς παρέχει ό «δούλος».

Οί ψευδείς διδαχές στό όνομα του Θεού, άτελείωτες... Υπάρχει όμως και μία αλήθεια, τήν όποία παρουσιάζει ή ίδια ή γραφίδα του «δούλου»: «Δεν είμαστε υπερήφανοι ώστε να απορρίπτουμε την εν καιρώ νωπή τροφή του δούλου».

«Είμαστε μία οργάνωση ευπροσάρμοστη στην κάθε νέα αλήθεια».

πολυκατοικιών και μονοκατοικιών διαφημίζοντας έτσι τα πολυδάπανα ψευδοεπιστημονικά σεμινάρια της.

Και για να συνεχίσουμε με τό χορό της... «έπιστημονικής φαντασίας» των διαφόρων σεκτών και παραθρησκευτικών ομάδων στην Ελλάδα, ή «Νέα Ακρόπολη», από το 2003, δημιούργησε την «πολιτιστική» και καλλιτεχνική κίνηση «έννέα μούσες», που δραστηριοποιείται και στην Πάτρα και γεμίζει με αφίσες την πόλη με τίτλους όπως: «αναζήτησε τό δρόμο της δύναμης», «ό κόσμος των όνειρων...», «γνώρισε τόν έαυτό σου» κ. ά. Κάτι αντίστοιχο συμβαίνει και στην Αθήνα –ειδικά στην περιοχή της Κυψέλης-, αλλά και στις άλλες πόλεις της χώρας μας, όπου ή εν λόγω αποκρυφιστική οργάνωση διατηρεί «Κέντρα».

Στην ιστοσελίδα της Νεοεποχίτικης αυτής οργάνωσης, προβάλλεται όλο το «μενού» του αποκρυφισμού. Ένδεικτικά επιλέγουμε και σās παρουσιάζουμε κάποιους τίτλους: «φιλοσοφικά συστήματα πολιτισμών», «ταό και φυσική», «βελονισμός», «γλώσσα του σώματος», «χορευτική έκφραση», «ή μυστική γλώσσα της μουσικής», «πυραμίδες: τό μεγάλο αίνιγμα», κ. ά.

Στην προσπάθειά της να περάσει στή συνείδηση του νεοέλληνα σάν πολιτιστικός φορέας, ή Νέα Ακρόπολη προβάλλει και την οργάνωση έκδηλώσεων αφιερωμένων: «στήν ελληνική μουσική και χορευτική παράδοση»(;), σέ «βραδιές αφιερωμένες σέ καταξιωμένους λογοτέχνες», σέ «καλλιτέχνες και έπιστήμονες», σέ «έκδρομές σέ διάφορα μέρη της Ελλάδας», σέ «έπισκέψεις σέ αρχαιολογικούς χώρους» (sic!) κ. ά. Ακόμη τονίζει στην ιστοσελίδα της,

Σημείωση τής Σύνταξης

Τήν ευθύνη για τίς έκφραζόμενες απόψεις στίς δημοσιευόμενες έπιστολές ή σέ σχόλια, φέρουν αποκλειστικά οί έπιστολογράφοι και οί σχολιαστές κι όχι ή Συντακτική Έπιτροπή.

πως οί προαναφερόμενες δραστηριότητες έχουν γίνει «σέ συνεργασία» μέ άλλους «έγκριτους» φορείς τής πόλης... (sic!), κάτι που δυστυχώς είναι κάποτε αληθές, καθώς ό κοινωνικός ιστός δείχνει –μέ τή διείσδυση τής Νέας Έποχής- να έχει χάσει πλέον τήν «άνοσοποιητική» του άμυνα και κείται έρμαιο στίς ποικίλες προσφορές του αποκρυφισμού.

Στην εν λόγω ιστοσελίδα αναφέρεται ακόμη ότι: με σκοπό την εμβάθυνση στη γνώση και την βίωση της προσφοράς και της δημιουργίας... -για να μήν άμφιβάλλει ό χρήστης για τίς «άγαθές προθέσεις» τής εν λόγω οργάνωσης και ύπαναχωρήσει, στο χώρο λειτουργούν και «παιδικά¹ τμήματα θεατρικής έκφρασης» μέσα από την «θεατρική ομάδα» της οργάνωσης με την επωνυμία «Μούσες»· καθώς «οι Μούσες της αρχαιότητας εμπνέανε τίς Τέχνες, τίς Επιστήμες και τα Γράμματα και εμείς εμπνεόμενοι από αυτές και μέσα στα πλαίσια του εθελοντισμού και της προσφοράς, διοργανώνουμε δραστηριότητες σε όλους αυτούς τους τομείς» (sic!).

Και οί πληροφορίες τής εν λόγω ιστοσελίδας τελειώνουν μέ τό όραμα να είναι ή Νέα Ακρόπολη «τόπος συνάντησης... για έναν καλύτερο κόσμο...», ενώ αυτοχαρακτηρίζεται σάν μή κερδοσκοπική, άκτιβιστική οργάνωση...

Μέσα από όλο τό άνωτέρω συνονθύλευμα αποκρυφισμού, αρχαιολατρίας (κατ' έπίφαση), και μεγαλόστομων πλασματικών πληροφοριών για τόν έαυτό της, ή οργάνωση προσπαθεί να παγιδεύσει, όπως και οί προηγούμενες, άνύποπτους καλοπροαίρετους συνανθρώπους μας, έκμεταλλεζόμενη τυχόν ύπαρξιακά και βιωματικά τους κενά, μέ σκοπό να τούς οδηγήσει στό σκληρό πυρήνα του αποκρυφισμού.

Άς είμαστε σέ έγρηγορηση, σέ κάθε περίπτωση...

1. Οί ύπογραμμίσεις, δικές μας.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΣΑΗΕΝΤΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΤΑΙ²...

Τό Έφετείο Παρισίων (δικάζοντας σέ δεύτερο βαθμό) στίς 2/2/2012, έπεκύρωσε απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου του 2009 καί καταδίκασε γιά αισχροκέρδεια καί οργανωμένη συμμορία, σέ πρόστιμο 400.000 καί 200.000 € άντιστοίχως, τίς δύο κύριες οργανώσεις τών Σαηεντολόγων τής Γαλλίας: Association Spirituelle de l' Eglise de Scientologie (Celebrity Center) καί τό βιβλιοπωλείο τους SEL. Ο κύριος υπεύθυνος τής οργάνωσης στή Γαλλία καταδικάστηκε επίσης σέ φυλάκιση δύο έτών μέ άναστολή καί σέ πρόστιμο 30.000 €. Επίσης, καταδικάστηκαν σέ φυλάκιση, δύο έτών μέ άναστολή καί σέ χρηματικά πρόστιμα, τρεις άλλοι υπεύθυνοι τής οργάνωσης αυτής. Η πράξη γιά τήν όποία καταδικάστηκαν άφοροϋσε εκμετάλλευση τής άφέλειας παιλιών μελών τους, από τούς όποιους απέσπασαν μεγάλα χρηματικά ποσά.

Είμαι ή πρώτη φορά, κατά τήν όποία ή Γαλλική Δικαιοσύνη παραδέχεται σέ απόφασή της, ότι οί δραστηριότητες τών οργανώσεων τής Σαηεντολογίας άποτελοϋν αυτές καθ' έαυτές έπιχείρηση αισχροκέρδειας. Μέχρι στιγμής, μόνο μεμονωμένα άτομα είχαν καταδικαστεί καί όχι οί οργανώσεις τους.

ΔΙΑΚΟΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Κατά τό τρίμηνο Ιανουαρίου - Μαρτίου 2012 καί μετά τίς διακοπές τών έορτών τών

2. <http://lesdokimos.wordpress.com/2012/02/02/leglise-de-scientologie-francaise-condamnee-pour-escroquerie/>, http://www.lepoint.fr/societe/la-condamnation-de-la-scientologie-pour-escroquerie-confirmee-par-la-justice-francaise-02-02-2012-1426690_23.php, <http://www.lefigaro.fr/actualite-france/2009/05/25/01016-20090525ARTFIG00512-la-scientologie-denonce-un-proces-en-heresie-.php>, <http://www.inews.gr/9/gallia-dikastirio-katadikazei-tin-ekklisiatis-saientologias-gia-organomeni-oikonomiki-apatati.htm>, <http://www.iervima.gr/pages/article.aspx?id=1634>, <http://www.romfea.gr/diafora-ekklisiastika/3738-3350>

Χριστουγέννων, συνεχίστηκε ή λειτουργία του «Σεμιναρίου Όρθοδόξου Πίστewς καί Οικοδομής στήν Όρθοδοξία», τό όποιο διάγει τήν 3η δεκαετία λειτουργίας του καί διά του όποιου πολλοί άνθρωποι καί ιδιαίτερα νέοι βοηθοϋνται νά βροϋν άπαντήσεις στά ύπαρξιακά τους έρωτήματα. Οί όμιλίες γίνονται κάθε Κυριακή, 11.30 π.μ. έως 13.00, από εκλεκτούς όμιλητές, οί όποιοι μέ πολλή άγάπη καί μέ έξαιρετική γνώση τών προβλημάτων που άπασχολοϋν τό λαό του Κυρίου, άναπτύσσουν στους συνεργάτες καί φίλους τής Π. Ε. Γ. θέματα που έχουν σχέση μέ τήν έν Χριστώ ζωή καί τήν Έκκλησιαστική μας παράδοση.

Κατά τή διάρκεια τής φάσης αυτής του Σεμιναρίου πραγματοποίησαν εισηγήσεις οί έξής όμιλητές:

Ό Πανοσιολ. Αρχιμ. π. Χρυσόστομος Παπαθανασίου, ιεροκήρυξ τής Ι. Αρχιεπισκοπής Αθηνών, μέ θέμα: «Ό Άγιος Ιωάννης, ό Προφήτης, ό Πρόδρομος, ό Βαπτιστής».

Ό κ. Δημήτριος Κόκκορης, μέ θέμα: «Βάπτισμα. Μυστήριο σωτηρίας».

Ό Πανοσιολ. Αρχιμ. π. Ανδρέας Κονάκος, μέ θέμα: «Η άγάπη κατανοεί».

Ό Καθηγητής κ. Κωνσταντίνος Γρηγοριάδης, μέ θέμα: «Οί έορτές του δωδεκαήμερου στους πατέρες τής Έκκλησίας».

Ό Αιδεσιμολ. Πρωτοπρ. π. Κωνσταντίνος Στρατηγόπουλος, μέ θέμα: «Η μεγάλη έξοδος: τό μνημόσυνο τών μνημονίων».

Ό Όσιολ. Μοναχός π. Αρσένιος Βλιαγκόφτης, μέ θέμα: «Κοινοτικότητα. Μιά δυνατότητα γιά τό σήμερα καί τό αύριο».

Ό Καθηγητής κ. Ιωάννης Κορναράκης, μέ θέμα: «Μιά άποψη περι μεταπατερικής θεολογίας».

Ό Πανοσιολ. Αρχιμ. π. Διονύσιος Κατερίνας, μέ θέμα: «Λάθος - Λάθρα - Όλεθρος» καί

Ό Καθηγητής κ. Νικόλαος Μπρατσιώτης, μέ θέμα: «Η ήμέρα τής κρίσεως».

Ἡ Π. Ε. Γ., πού ἀποτελεῖ τόν ὀργανωτικό καί οικονομικό φορέα τοῦ Σεμιναρίου, συνιστᾶ στούς φίλους καί συνεργάτες της πού παρακολουθοῦν τά μαθήματα, νά τό κάνουν γνωστό καί νά καλέσουν καί ἄλλους φίλους καί γνωστούς τους, πού δέν τό γνωρίζουν, γιά νά συμμετάσχουν σ' αὐτό.

Στά πλαίσια τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Προγράμματος τῶν συνεργατῶν τῆς Π.Ε.Γ., πραγματοποιήθηκαν, κατά τό τρίμηνο Ἰανουαρίου-Μαρτίου, **δύο ἡμερίδες**. Ἡ πρώτη, στό Πνευματικό Κέντρο τοῦ Ἱ. Ν. Προφήτου Ἡλιοῦ, στήν Ἁγία Παρασκευή, Σάββατο (18 Φεβρουαρίου). Εἰσηγητής ἦταν ὁ Ὅσιολ. Μοναχός π. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, μέ θέμα: «Σύγχυση καί παραπλάνηση ἀπό τή "Νέα Ἐποχή"». Κατά τή διάρκεια τῆς ἡμερίδας, οἱ συμμετέχοντες συνεργάτες τῆς Π.Ε.Γ. μετέβησαν στό παρακείμενο Δημοτικό Κοιμητήριο Ἁγίας Παρασκευῆς, ὅπου ἐτέλεσαν Τρισάγιο στό μνημα τοῦ μακαριστοῦ π. Αντωνίου Ἀλεβιζοπούλου.

Ἡ δεύτερη ἡμερίδα πραγματοποιήθηκε στίς 31 Μαρτίου, στόν Ἱ.Ν. Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου, τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου Ἁγίας Παρασκευῆς. Εἰσηγητής ἦταν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως κ. Κωνσταντῖνος Παπαχριστοδούλου καί ἀνέπτυξε τό θέμα «Οἱ γκουρού, ὁ νέος καί ὁ γέρον-

τας Παῖσιος. Μία συνοπτική παρουσίαση τοῦ ὁμώνυμου βιβλίου τοῦ Δ. Φαρασιώτη».

Οἱ ἡμερίδες πραγματοποιοῦνται μέ σκοπό τόν καταρτισμό συνεργατῶν τῆς Ἐνώσεως γιά νά ἀναλάβουν διακονία ἐνημέρωσης καί παροχῆς βοήθειας σέ ὅσους ἀντιμετωπίζουν προβλήματα ἀπό τήν ἐμπλοκή τους σέ αἰρετικές ὁμάδες. Προηγεῖται Θεία Λειτουργία καί μετά τήν εἰσήγηση γεῦμα ἀγάπης καί πνευματικῆς κοινωνίας.

Γιά τήν ἐνημέρωση τῶν πολιτῶν σέ θέματα σχετικά μέ τήν δραστηριότητα τῶν σεκτῶν, μέλη τῆς Π.Ε.Γ. ἔδωσαν διαλέξεις κατά τό τρίμηνο Ἰανουαρίου-Μαρτίου, σέ ἐνορίες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί στίς ἔδρες Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

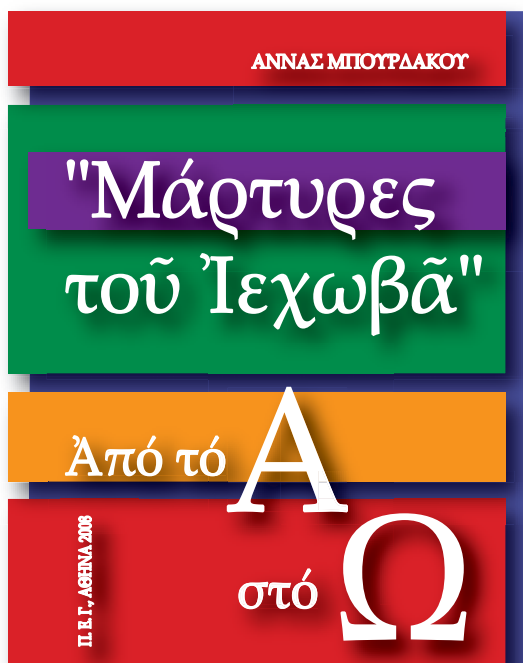
Συνεχίστηκε κατά τό τρίμηνο Ἰανουαρίου - Μαρτίου ἡ ἐντατική ἐκπαίδευση συνεργατῶν τῆς Π.Ε.Γ. στίς εἰδικές «ὁμάδες ἐκπαίδευσης καί ἐπανεκπαίδευσης». Τά μαθήματα στίς ὁμάδες αὐτές παρακολουθοῦν ὅσοι θέλουν νά ἐνταχθοῦν στό πρόγραμμα διακονίας ἀντιμετώπισης τῶν ποικίλων πνευματικῶν καί κοινωνικῶν προβλημάτων, πού δημιουργοῦνται σέ νεαρά κυρίως άτομα ἀπό τήν προσηλυτιστική δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων, τῶν «θρησκευτικῶν νεότητος» καί τῶν παραθρησκευτικῶν «ὁμάδων διανοητικοῦ χειρισμοῦ».

ΟΜΑΔΕΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΣΚΗΝΙΚΟΥ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Λειτουργοῦν καί ἐφέτος, στά πλαίσια τῆς Π. Ε. Γ., οἱ ἐξῆς Ὅμαδες Μελέτης τοῦ Σκηνικοῦ τῶν Αἱρέσεων καί τῆς Παραθρησκείας:

- 1. Ὅμάδα Μελέτης** τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας καί δράσης **τῆς Ἐταιρείας «Σκοπιά»** τῶν **«Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά»**. Κάθε Πέμπτη, 5.00' -7.00' μ.μ.
- 2. Ὅμάδα Μελέτης** τοῦ σκηνικοῦ **τῆς «Νέας Ἐποχῆς»** (Γκουρουϊστικές, Αποκρυφιστικές, Ἐναλλακτικές, Νεο Γνωστικές, Σατανιστικές κ.λπ. ὁμάδες). Κάθε Πέμπτη, 7.00' -9.00' μ.μ.

Τά **Μαθήματα** πραγματοποιοῦνται σέ αἴθουσα τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς (Ἀποστόλου Παύλου 10, δύο δρόμους δεξιά, μετά τήν Ε. Ρ. Τ.). Τηλ. ἐπικοινωνίας: **210 6396 665**.

ANNAΣ ΜΠΟΥΡΔΑΚΟΥ

“Μάρτυρες του Ίεχωβά” από τό Α στο Ω

Τό βιβλίο αυτό της κ. Άννας Μπουρδάκου είναι μοναδικό στό είδος του. Η συστηματική παράθεση τών σχετικών αποσπασμάτων από πρωτογενείς πηγές -τίς εκδόσεις της ίδιας της εταιρείας “Σκοπιά” τών “μαρτύρων του Ίεχωβά”-, κατά θέματα και κατά αλφαβητική σειρά, αποτελούν αυταπόδεικτο μέσο τών ανακολουθιών και τών παλινωδιών της εταιρείας “Σκοπιά” σχετικά μέ τίς παλαιότερες και μέ νεώτερες τυχόν αλλαγές τών κατά καιρούς διδασκαλιών της. Δίνει τήν δυνατότητα στόν αναγνώστη, και ιδιαίτέρας στόν ασχολούμενο μέ τήν απολογητική της Εκκλησίας μας έναντι της πλάνης, νά έχει αντικειμενική και εύχερη πρόσβαση στίς πηγές της ίδιας της “Σκοπιάς”. Μέ τόν τρόπο αυτό αποκαλύπτονται οί πλάνες του “άγωγού του Ίεχωβά”, χωρίς νά παραποιούνται ή νά έρμηνεύονται ένδεχομένως αυθαίρετα οί κατά καιρούς διδασκαλίες του.

Πώληση χονδρική (βιβλιοπωλεία) & λιανική: Εκδόσεις Σταμούλη Α.Ε. Τηλ.: 210 5238305.
Αποστολές «επί αντικαταβολή»: Τηλ.: 210 6396665.

Κυκλοφόρησε το 3ο βιβλίο της σειράς του «Νικ Μάρβελ» Ο ΝΙΚ ΜΑΡΒΕΛ ΚΑΙ ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Η επιτυχία που έχουν τα βιβλία φαίνεται καθαρά στο Internet: Στο λήμμα «Νικ Μάρβελ», το Google στις 30/1/2012 έδινε **14.800** hits, ενώ στα λήμματα «Νικ Μάρβελ» και «νησί της Αφροδίτης» μαζί, έδινε **15.800** hits. Αξίζει να κάνετε μια δοκιμή κι εσείς. Ο Νικ Μάρβελ είναι ένα μυθιστόρημα, όμως ένα μυθιστόρημα αλλιώςτικο από τ' άλλα. Είναι γραμμένο για παιδιά, αλλά, όπως λέει κι ο μεταφραστής του, για παιδιά από 9 μέχρι και 99 ετών. Είναι γραμμένο για τα παιδιά της γενιάς αυτής και μέσα σ' αυτό, τα νέα παιδιά μπορεί να συναντήσουν τον εαυτό τους, με τα καλά του και την ασχήμια του κι ίσως στο τέλος να θελήσουν ν' αξιοποιήσουν τα καλά. Ο «Νικ Μάρβελ» είναι ένα «μοντέρνο» βιβλίο, που μιλά στα σημερινά παιδιά στη γλώσσα τους, στη γλώσσα, που αυτά καταλαβαίνουν και μέσα από τη γλώσσα αυτή περνά κάποια άλλα πράγματα, που τα σημερινά παιδιά ίσως δεν άκουσαν ποτέ κι ίσως δεν φαντάζονται καν ότι υπάρχουν. Ο «Νικ Μάρβελ» γράφτηκε για σένα και για το παιδί σου, αλλά ειδικά γράφτηκε για το παιδί του «γείτονα» και θα μπορούσες να κάνεις «ιεραποστολή» χαρίζοντάς το. Κάποια από τα γεγονότα και τα πρόσωπα πού εμπλέκονται στο «μύθο» είναι φανταστικά, κάποια άλλα όμως όχι, κι από εσένα εξαρτάται να βρεις τελικά την άκρη. Αξίζει να το διαβάσεις το «μυθιστόρημα» αυτό. Θα σου λύσει πολλά ερωτήματα, πριν σου δημιουργήσει καινούργια!

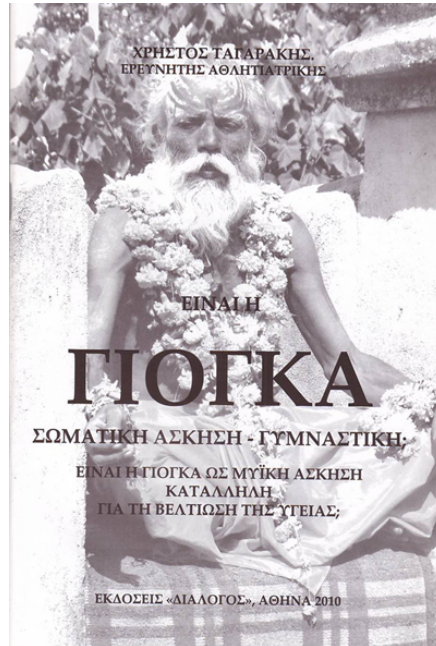

Πώληση χονδρική (για βιβλιοπωλεία) & λιανική: Εκδόσεις Σταμούλη Α. Ε. Τηλ.: **210 5238305**.
Αποστολές «επί αντικαταβολή»: Τηλ.: **210 6396665**.

ΧΡΗΣΤΟΥ ΤΑΓΑΡΑΚΗ, ΕΡΕΥΝΗΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΑΤΡΙΚΗΣ

ΕΙΝΑΙ Η ΓΙΟΓΚΑ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ-ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ; Είναι ή γιόγκα ως μυϊκή άσκηση κατάλληλη για τη βελτίωση της υγείας;

Εδώ και αρκετές δεκαετίες, όρισμένοι κύκλοι προβάλλουν στο δυτικό κόσμο τη γιόγκα ως ιδανική μορφή σωματικής άσκησης. Επίσης γίνονται μαθήματα-σεμινάρια γυμναστικών ασκήσεων, διδάσκονται στάσεις και κινήσεις του σώματος, όπως αυτές εφαρμόζονται στον ινδουισμό και στον βουδισμό (γιόγκα). Στο παρόν κείμενο γίνεται προσπάθεια να παρουσιαστεί το θέμα με τον απλούστερο δυνατό τρόπο. Σκοπός της μικρής αυτής εργασίας είναι να μπορέσει να αντιληφθεί ο καθένας, ανεξαρτήτως των θρησκευτικών, πολιτικών ή άλλων προτιμήσεών του τις διάφορες πλευρές του ζητήματος. Η σωματική άσκηση είναι κοινό αγαθό, όπως και η ελευθερία. Ο κάθε ένας έχει το δικαίωμα να γνωρίσει ποιά είναι ή αλήθεια για το συγκεκριμένο θέμα. Μόνο έτσι, θα είναι σε θέση να επιλέξει ελεύθερα, αυτό που ο ίδιος κρίνει ως σωστό. Η μελέτη γίνεται με βάση τις σύγχρονες απόψεις της ιατρικής, της αθλητιατρικής και της θρησκευσιολογίας.

Σελίδες: 40. Τιμή λιανική: 2 €.

Πώληση χονδρική (για βιβλιοπωλεία) & λιανική: Εκδόσεις Σταμούλη Α. Ε., τηλ.: 210 5238305.
Για αποστολές «επί αντικαταβολή»: Τηλ.: 210 6396665, Fax: 210 6082219.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ

Από τό **Ραδιοφωνικό Σταθμό της Έκκλησίας της Ελλάδος, 89,5 FM**, μεταδίδεται ή έκπομπή:
«Αλλοτρίωση δόγματος - αλλοτρίωση ήθους». **Σάββατο, 17.00-17.30.**
Επιμελείται και παρουσιάζει ο Πρωτοπρ. π. Βασίλειος Γεωργόπουλος.

Από τό **Ραδιοφωνικό Σταθμό της Πειραιϊκής Έκκλησίας, 91,2 FM**, μεταδίδονται οί έκπομπές:

α) **«Αντιαιρετική Δράση».** **Σάββατο, 14.15-15.00.**

Επιμελούνται και παρουσιάζουν
ο Πρωτοπρ. π. Κυριακός Τσουρός και ο κ. Δημ. Κόκκορης.

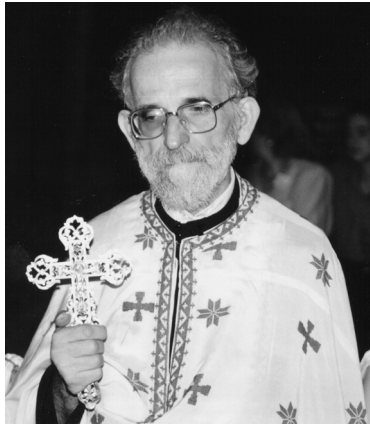
β) **«Σεμινάριο Όρθοδόξου Πίστewς».** **Σάββατο, 18.00-19.00.**
(Αναμεταδίδονται οί όμιλίες που πραγματοποιούνται στο Ένοριακό Κέντρο του Ι. Ναού Αγίας Παρασκευής Αττικής, κάθε Κυριακή).

Ίστοσελίδα της ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:

www.ecclesia.gr, e mail: ierasynodos@ecclesia.gr

Ίστοσελίδα της ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ:
www.ecclesia.gr/greek/holysynod/commitees/heresies/HERESIES.HTM
e mail: aireseis@gmail.com τηλ. 210 7272240-3, fax: 210 7272244

Ίστοσελίδα της Π. Ε. Γ.: www.ppu.gr τηλ. 210 6396665, fax: 210 6082219

**ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου
και συνεργατών του**

1. «Ἡ Ὁρθοδοξία μας».
2. «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη-Λατρεία- Ζωή».
3. «The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life».
4. «Ἡ ἀστρολογία στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
5. «Ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας».
6. «Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καὶ παραχριστιανικῶν ομάδων», (ἔκδ. Γ΄).
7. «Πεντηκοστιανοὶ καὶ Ὁρθοδοξία».
8. «Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ Κακοῦ», (ἔκδ. Β΄).
9. «Ἀποκρυφισμὸς, Γκουρουϊσμὸς, “Νέα Ἐποχὴ”», (ἔκδ. Γ΄).
10. «Διαλογισμὸς ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση».
11. «Ἡ Λατρεία τῆς “Σκοπιᾶς”», (τόμος Α΄).
12. «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καὶ Ὁρθοδοξία», (τόμος Γ΄).
13. «Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σὲ δρόμους τοῦ Ἐωσφόρου».
14. «Νεοφανεῖς αἱρέσεις-Καταστροφικὲς Λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
15. «Ἐγκληματικὸ δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν».
16. «Ὁμάδες ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη», ἔκδ. Ζ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως (Ἀλίαρτος 20-26/9/1995).
17. «Ναζισμὸς μὲ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὁλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ομάδων».
18. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων. Προβληματικὴ καὶ στρατηγικὴ».
19. «Νεοσατανισμὸς. Ὁρθόδοξη θεώρηση καὶ ἀντιμετώπιση».
20. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας. Πρακτικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὴν οἰκογένεια».
21. «Τὸ Νόημα τῆς ζωῆς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
22. «Καταστροφικὲς λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ νομικὴ ἀντιμετώπισή τους».
23. «Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία».
24. «Ρωμαιοκαθολικισμὸς, Προτεσταντισμὸς καὶ Ὁρθοδοξία».
25. «Ἀφιέρωμα στὸν π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο» ἔκδ. Π.Ε.Γ.
26. Μοναχῆς Ἀντωνίας, «Νεοπεντηκοστιανοὶ στὴν Ἑλλάδα», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
27. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θρησκευτικὴ Ἐλευθερία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
28. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θεοσοφία - “Νέα Ἐποχὴ”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
29. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Σχεδιάγραμμα Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
30. Ἰωάννου Μηλιῶνη, «Ναὶ ἢ ΟΧΙ στὸ Χάρι Πότερ;», ἔκδ. Π.Ε.Γ. (ἔκδ. Δ΄).
31. Λεωνίδου Ἰ. Φιλίππιδου. «Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
32. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Ἑβδομάς», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
33. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Γενικὴ θεώρηση, (τεῦχος 1ο).
34. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Καμπάλα κ.λπ. (τεῦχος 2ο).
35. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλημεῖα» (τεῦχος 3ο).
36. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀποκρυφιστικὲς Ὁμάδες», Ροδόσταυροι κ.λπ. (τεύχη 4ο-10ο).
37. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Νεοαποκρυφισμὸς», (τεύχη 11ο-15ο).
38. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Μαγεία», (τεύχη 16ο-20ο).
39. «Σατανιστικὲς παγίδες» (σειρά Β΄).
40. Κυριακοῦ Κυριαζόπουλου, «Σαιεντολογία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
41. Κωνσταντίνου Χολέβα, «Ποιοὶ καὶ γιατί ἀμφισβητοῦν τὴν Ἑλληνορθόδοξη παράδοση;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
42. Ἄννας Μπουρδάκου, «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Ἀπὸ τό Α στὸ Ω».
43. π. Κυριακοῦ Τσουροῦ, «Ὁ Νεοπαγανισμὸς τῆς “Νέας Ἐποχῆς”».
44. Χρήστου Ταγαράκη, «Εἶναι ἡ γιόγκα σωματικὴ ἀσκήση-γυμναστικὴ;».

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων ποὺ συνιστοῦμε

1. «Ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη», ἔκδ. Π.Ε.Γ Βορείου Ἑλλάδος, (ἔξαντλήθηκε). Ὑπάρχει στὴν ἱστοσελίδα: www.orthodoxnet.gr/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=41
2. Μοναχοῦ Ἄρσενιου Βλιαγκόφτη, «Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μία πραγματικὴ ἀπειλή», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
3. Βουδιστικὲς αἱρέσεις στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
4. Μ. Ε. Johnes, α) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ πόλεμος μὲ τὸ θηρίο», β) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ μαρμαρωμένος βασιλιάς», γ) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ τὸ νησί τῆς Ἀφροδίτης», ἔκδ. Κ. Ε. Δ., Ι. Ν. Ἁγίου Νικολάου Πατρῶν (τηλ. 2610 275022).

Τὰ βιβλία διατίθενται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν τὰ βρίσκετε μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στὴν Π.Ε.Γ, τηλ. 210 6396665, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολή.